73 - 52

Akbaba

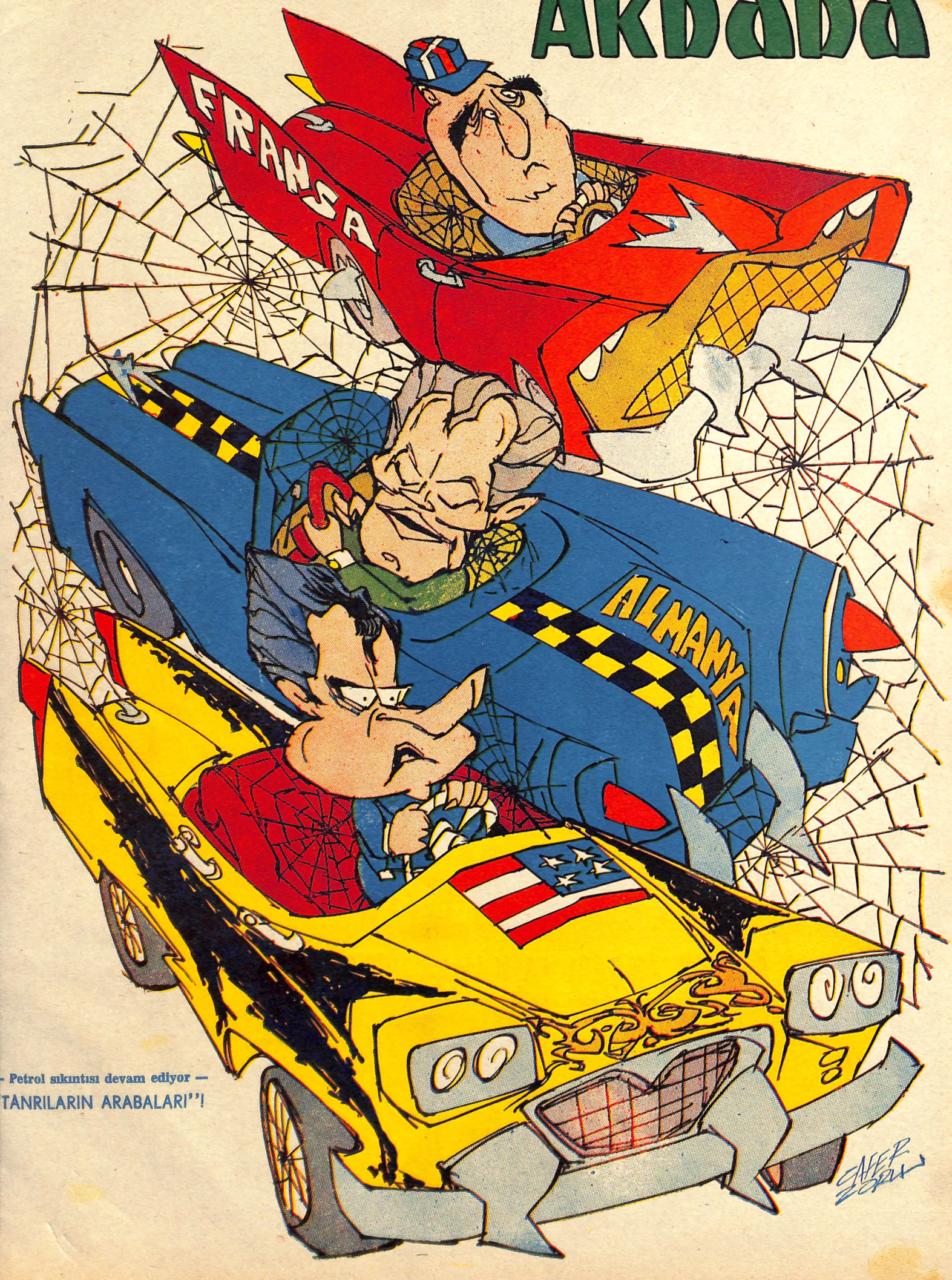

- Petrol sıkıntısı devam ediyor —
"TANRILARIN ARABALARI"!

sevinçlerin en güzeli...

yıl sonu çekilişinde

4

milyon lira

31 ARALIK AKŞAMINA KADAR HESAP AÇTIRINIZ

TÜRKİYE

GARANTİ BANKASI

AKBABA

Yıl: 52 Cilt: 25 Sayı: 52 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 12 Aralık 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

ÖLMÜŞLERİNİZİN CANI İÇİN BİR BARDAK BENZİN...

BATI ülkelerinin geçirmekte olduğu bunalımı biliyorsunuz: Petrolsüzlük.

Örneğin, Amerika'da önce, «Hiç korkmayın,» dediler. «Yakıt sıkıntısı diye bir şey yok. Zaten Amerika kullandığı petrolün sadece yüzde altısını Arap ülkelerinden alıyordu. Bu işten fazla etkilenmeyeceğiz.»

Sonra, adına Nixon derler bir hoş adam üç gün ara ile iki defa konuştu:

«Az araba kullanın, evinizi de az ısıtın,» dedi ilk konuşmasında. İkincisinde ise, pazar günleri benzincilerin kapanacağını, karayollarında hız limitinin elli mile düşürüleceğini ve sokaklardaki reklâm ışıklarının falan söndürüleceğini ekledi bunlara. Kısacası, Amerika bu yıl hiç de renkli olmayan bir Noel geçirecek. Her yanda bir telâştır gidiyor.

İşin en eğlenceli yanlarından biri, plâstik sanayii. Biliyorsunuz bugün petrolden her bir şey yapıyorlar —petrolü bulabilmeleri şartıyla tabiî—. Yapay ipek, yapay deri, yapay et, yapay ıspanak... Petrol darlığıyla birlikte bütün bu sahtecilik de bir dar boğaza girmişe benzer. Batının otomobil devleri daha şimdiden döğünmeye başladılar. Yetmiş-dört model arabaları görmelisiniz bir. Plâstik yokluğundan kimi koltuksuz, kimi tekerleksiz, kimi kapı kolsuz çıkıyor tezgâhtan. Yakında, nasıl olsa yakacak benzin olmayacağı için, motorlarını da takmaktan vazgeçeceklermiş.

Bütün endüstri kuruluşları imalâtlarını kısıyorlar. Şimdiden binlerce kişi işsizlik tehlikesiyle karşı karşıya. Borsa allak bullak. İngiliz bankerleri utanmasalar benzin duasına çıkacaklar. Benzin şirketlerinin petrol araştırmasında kullanmak üzere burnu keskin köpekler yetiştirmesini, deniz dibi araştırmalarında da aynı görevin —bildiniz— köpekbalıklarına verilmesini önerenler var.

Düne kadar bütün bilginler elele vermiş, petrolden yiyecek yapmaya çalışıyorlardı. Bugünse bir bakıyorsunuz, acaba yiyecek artıklarından benzin yapılabilir mi diye kafa patlatıyorlar. Belli ki hepsi iyice şaşırmış ne yiyeceğini.

Düşenin dostu olmaz derler ya; zaten Batı ekonomisinin hatırı sayılır bir bölümünü ellerinde tutan Japonlar «Gün bugündür,» deyip iyice azıttılar işi. Önceden kendi ülkelerinden getirdiklerini Batıda satmakla yetinirken, şimdi Batıda yatırımlarını artırmaya başladılar. Amerika ve Avrupa toprakları üzerinde işleyen Japon sermayesi milyarlarca doları buluyor.

«Ne yapalım,» diye omuz silkiyor Japonlar. Arapların aldığı karardan onlar da zarar görüyor tabii. «Bizim ülkede yeterli doğal kaynaklar yok. Tesislerimizi burada kurmak zorunda kalıyoruz.»

Sam Amca gülsün mü, ağlasın mı bilemiyor buna. Deliğine sığmazken, kuyruğuna bağlanan bu çalıdan nasıl kurtulacağını düşünüyor. Bu arada «dolar» okka altına gitmeye, «yen» ise yükselmeye devam ediyor.

İlgi çekici Batı ülkeleri, her zamanki gibi. Bir zamanlar moda olan nesne kadın özgürlüğüydü. Sonra çevre kirlenmesini doladılar dillerine. Biraz zaman geçti, nüfus plânlaması herkesin tasası oldu. Bugünün moda olan deyimi ise enerji tasarrufu. Bütün akıllılar kafalarını bu yönde çalıştırıyorlar şimdilerde.

Biri çıkıyor, güneş ışığından aldığı enerjiyle çalışacak bir konserve açacağı yapıyor. Konserveyi adam gibi eliyle açsa parmakları kırılacak sanki.

Kurbağaları bir kutuya doldurup elektrik üretiminde kullanmayı tasarlayanlar mı ararsınız, leyleklere tren çektirmeyi düşünenler mi... Hani kafalar öylesine hızlı çalışıyor ki; ortaya çıkan sıcaklık, enerji sorununu kökünden çözümlemeye yetecek neredeyse.

Yarının enerji kaynağı sayılan nükleer tesisler pek revaç bulamıyor. Herkeste bir korku, değilse bile bunlara ısınamama var. Halk radyasyondan korkuyor, kirlenmeden korkuyor, patlamalardan korkuyor, adını bile duymak istemiyor atomun. Kısacası, bu da bir çıkış yolu değil henüz.

Herkes bir yol arıyor. Nereye kadar varacak iş, bilinmez. Başkalarının dertlerine gülmek doğru değil ama, kötü kötü sırıtmamak elde mi? Çünkü öyle çok zıtlık, o kadar birbirini tutmaz davranış var ki işin içinde!...

Henüz kimse ortaya atmadı ama, onun da sırası gelebilir: Korkarız günün birinde enerji tasarrufu etmek için aşk yapmayın diyecekler. O zaman ister istemez bebekler laboratuarlarda üretilmeye başlanacak. Kuluçka makinelerinde kullanılacak elektriğin nereden geleceği tasa olacak bu kez de. Ya da ne bilelim, tam tersini yapacaklar: Aşkı yasak edeceklerine teşvik edip bu yolla enerji elde etme yoluna gidecekler. Yüzümüz kızarıyor ama, şeytan da bir yandan dürtüyor söylememiz için: Her yatağın altına birer dinamo yerleştirecekler belki. Fena fikir mi, söylesenize...

AKBABA

Suudi Arabistan Petrol Bakanı Yamanî, «Türkler istedikleri kadar petrol alabilirler» dedi.

— Gazeteler —

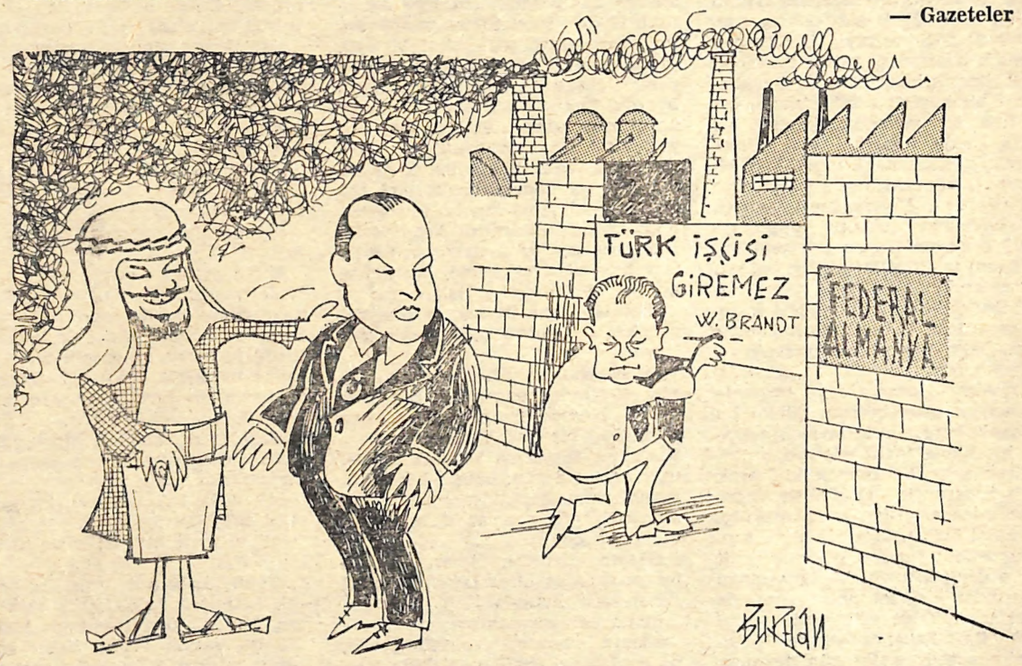

Talû — Aman o kadar iltifat etmeyiniz, bazı çevreler iyi karşılamıyor!..

— Alman'lar bir süre için işçi almıyor. —

Ülkeyi Taksitle Sattılar

MUZAFFER İZGÜ

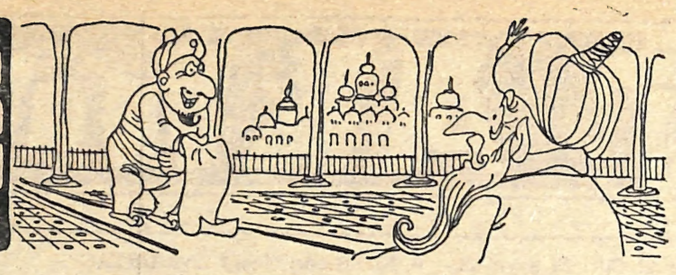

MİTYU, o küçücük, o yaramaz Mityu, ilk kez babasının imzasıyla başladı işe... Babasının kargacık burgacık bir imzası vardı. Mityu, bir sabah babasının imzası olan kâğıdı aldı önüne, sonra bir de kâğıt ve tüy.. Öğlene dek çıkmadı odasından, yazdı, baktı, olmadı, kıvırdı baktı olmadı, imzanın ucuna bir kuyruk çekti, olmadı, üst tarafına bir yuvarlak, yanına bir nokta koydu, olmadı... Ama yılmadı Mityu, hokkadaki mürekkep bitinceye, elindeki tüy körleşinceye dek uğraştı... Akşam üzeri, babasının imzasının tıpkısını yapmıştı... Hattâ o akşam babası eve geldiğinde, kendi taklit ettiği imzayı babasına uzatarak:

«Babacığım, ne kadar güzel imzanız var» dedi. Babası, taklit imzaya baktı, baktı, gururlandı imzasıyla... Çakmadı hiç:

«Öyledir oğlum, dedi, imzamla her zaman övünebilirim, çünkü bu kargacık burgacık imzayı şimdiye dek hiç kimse taklit edemedi.»

Mityu sevindi Demek ki büyük bir iş başarmıştı O günden sonra, teyzesinden annesine gelen mektupları çekti önüne, tam bir hafta sonra teyzesinin yazısını o denli taklit etti, o denli benzetti ki, kafasından uydurduğu bir mektubu annesine sanki teyzesinden gelivermiş gibi yazdı bile Fakat, posta ve damga işi aklına gelince, iki gün de onun için çalıştı.. Sonunda mükemmel bir mektup yazmıştı annesine teyzesinden gelen.. Kadıncağız mektubu okur okumaz, apar topar teyzenin bulunduğu ilin yolunu tuttu. Çünkü Mityu, mektubunda:

«Annem ağır hasta» diye yazmıştı.

Gerçi anne bir hafta sonra sevinçle döndü eve ama, kardeşini de erken bunamış olmakla itham etti. Çünkü, teyze de yazıya baktıktan sonra mektubun kendisi tarafından yazıldığını kabullenmiş, ama nasıl yazdığını, ne zaman yazdığını bir türlü açıklayamamıştı...

İşte Mityu, sonradan kazanacağı büyük başarıların sınavını böylece vermişti... Onun ardından, kentin en ünlü bankasının çekini taklit etti.. Biraz sabun parçası, bir iri patates, birkaç çeşit mürekkep, üç ana renkle hallediyordu bu işleri... Çok yetenekliydi bu konularda bin mâşallah... Taklit edeceği şeyi, taklit etmezden önce, karşısına koyuyor, saatlerce bakıyordu... En ince ayrıntılarına dek inceledikten sonra, kalıpsa, sabun ve patatesleri birleşti. rerek, yazıysa, çeşitli kargı ve tüy uçlar kullanarak işin içinden sıyrılıyordu. Çeki de böylece yaptı, ama ne olur ne olmaz, üzerine öyle büyük bir rakam yazmadı... Sonra sanki çek, babasının adına postalanmış gibi bir damgalı posta zarfı uydurdu, çeki içine koydu, sonra kapının altından atıverdi kendi evlerine... Babası bu çekteki yazılı miktarı bankadan çekerken, hiç kimse bir şey dememişti Babası da:

«Demek bana borcu varmış ki, gönderdi» demişti çeki yazan kişi için.

Bu harika, bu üstün yetenekli çocuk, o günden sonra hiç boş durmadı... Nerede, hangi yazışma eline geçmişse, bir bir aynısını yazdı... Yazdığını dosyasına koyarak kaldırdı... Ama bir gün, babası kendi yazışmalarının hepsinden iki nüsha olduğunu görünce, az daha küçük dilini yutacaktı:

«Hayır, diyordu, olmaz, diyordu bu yazışmalar birer taneydi, nasıl ikişer tane olmuş?»

Adam bakıyor bakıyor:

«Aman Allahım, birbirinin aynısı, nasıl olabilir, nasıl çoğalabilir bunlar?»

Babanın telâşa düşmekte hakkı vardı... Çünkü, ülkenin önemli kişilerinden biri, hattâ yönetime en yakın kişilerindendi... Hele, eline hükümdar hazretlerinin kendine resmen yazılmış olan yazısından iki nüsha geçince, adamcağız hop oturdu hop kalktı:

«Olamaz, yüce hükümdarım bana bundan bir tane yollamıştı, ama şimdi iki tane...»

Mityu, babasının bu durumuna daha fazla dayanamadı. Çünkü adamcağızda kalb vardı...

«Ben yaptım baba» dedi. Şaştı adam:

«Sen, nasıl yaparsın, olamaz!»

«Aynen taklit ettim babacığım.»

«Pekiyi bunlardan hangisi sahicisi?»

«Yapalı üç gün kadar oldu, ben de şimdi bilemem ki, hangisi gerçek hükümdarın, hangisi taklit.»

Baba saçını başını yolmaya başlamıştı... Zaten başında üç tel saç vardı, onları da yolduktan sonra:

«Nasıl yaparsın sen bunları oğlum nasıl?» dedi.

«Taklit etmesini seviyorum babacığım» diye yanıtladı Mityu... «Anneannemin ölüm haberini de teyzemin ağzından ben yazmıştım.»

«Ne diyorsun?»

Koştu, içerden önemsiz bir mektup getirdi babası:

«Al bakalım, şunu taklit et.» dedi...

Mityu artık bu işin, harflerin, üslûpların üstadı olmuştu.. Şöyle mektubu on dakika seyrettikten sonra, eline tüyünü alıp öyle bir döktürdü ki mektubu, zavallı baba, oğlunun bu büyük başarısı karsısında, ağlaması mı gerekli, sevinmesi mi gerekli, bilemedi:

«Dur» dedi, aklında bir kıvılcım çaktı.. Gitti, dosyalarını karıştırdı, bir mektup buldu geldi:

«Al, dedi, bak bakalım, bu yazıyı taklı tedebilir misin?»

Mityu, söyle bir yan gözle baktıktan sonra:

«Tabii, dedi, çok basit, bu adam çok titiz, çok hassas, kılı kırk yaran, kanunlardan şaşmayan birisi.»

Baba, saskın saskın baktı çocuğunun yüzüne Yoksa oğlu ermislerden mivdi, gaipten haberler mi veriyordu?... Öylevdi bu adam, hükümdara yakın bir koltuğa oturmuş, kılı kırk yarıyor, kimseye göz açtırmıyor, devlet hazinesinden hırsızları yararlandırmıyordu Diğer devlet adamları ona dis bilivorlar ama ellerinden hiçbir şey gelmiyordu...

Baba sordu:

«Bu yazıyı aynen taklit edebilir misin?»

«Hemen şimdi» dedi Mityu...

Yaz öyleyse...»

Mityu, tüyünü kâğıdını çekti önüne...

«Yaz, hükümdarı devirmek için fevkalâde plânlarım var. O zaman ben hükümdar, sen de baş yardımcım olursun.. Zaten hükümdar iyice bunadı... Devirmek çok kolay olacak. Mektubu alır almaz yırt... İlk fırsatta da yanıma gel, bu konuyu konuşalım». Mityu, beş dakika içerisinde imzayı da aynen taklit etti...

Baba, mektuba baktı, gözlerine inanamadı... İçinde sevinç pırıltıları yandı yandı söndü... Sevinçle kaptı mektubu, dosdoğru saraya koştu... Hükümdarla konuşmak için özel izin aldı, elini yerlere sürerek girdi hükümdarın odasına:

«Ulu hükümdarım, dedi, sadık kulunuz büyük bir komployu çıkardı ortaya. Buyrun okuyun...»

Mektubu hükümdara uzattı... Hükümdar, mektubu okurken renkten renge girdi:

«Demek öyle ha, dedi, demek öyle ha. Pekiyi mektubu nasıl ele geçirdiniz?»

«Özel kurye düşürmüş efendim.»

Hükümdar, o hırsızlığa engel olan kişinin üç gün sonra idam fermanını imzaladı... Böylece sarayın çevresine tünemiş olan hırsız takımı, rahatlıkla çalmaya başladılar... Hele o günden sonra Mityu, babanın gözbebeği oldu:

«Kuzum, yavrum evlâdım, canım çocuğum, sen bir hârikasın» diyor, başka bir şey demiyordu... Bu arada baba kime kızmışsa, hemen o kişinin bir mektubunu oğlunun önüne uzatıyor:

«Yaz bakalım oğlum, hükümdarı onlar devirememiler ama, ben devireceğim. Sadece sizin küçük yardımlarınıza ihtiyacım var...»

Yazılan böyle bir mektup, hem yazanın, hem de gönderilenin asılması için yeterli bir belge oluyordu... Baba, hükümdarın gözüne günden güne daha çok giriyor, bunca hükümdarı devirme mektupları yakalandıktan sonra, çok kuşkulu bir adam durumuna gelen hükümdar, babayı hiç yanından ayırmak istemiyordu... Hattâ babayı, kendisine hem özel, hem de resmi hafiye yapmıştı:

«Göreyim seni, uçan kuştan haberin olsun, seslerini soluklarını uzaklardan duvasın, benim tahtımı tacımı koruyasın» diyordu.

Baba yerlere dek eğiliyor, hükümdarını hürmetle selâmlıyor, ondan sonra eve gidince, hemen hazineci başının ağzından, onun yazısıyla defterdara hükümdarı devirmek konusunda bir mektup yazdırıyordu Mityu'ya... Hükümdar, hazinecibası ve defterdarın boynunu vurdurttuktan sonra, o makamlara kendine yakın kisileri getirtiyor, hükümdara, bu kisilerin para işlerine bakması için akıl veriyordu Böylece kendisi, istediği gibi hazineden yararlanıyordu.

Hele vatandaslar için sorgulama bile gereksizdi. Mityu olduktan sonra... Hangi kentte, açlık sefalet belirtileri olmuş, ve kimler bu konuda konusmuslar, hemen o kisilerin önemsiz birer mektupları ele geçiriliyor, ondan sonra Mityu'nun eline babası tarafından tutusturuluvordu. Mityu, hükümdarı devirme mektuplarından birkaç tane döseniyor, bunlar padisahın eline bizzat baba tarafından iletildikten sonra, o kentten en azından yüz kisinin boynu vurdurtuluvordu Böylece halk suspus olmuş ağzını açamıyordu...

Halk, hükümdar ve yakınlarından kurtulmak için veba duasına çıktı. Gerçi halkın duası kabul olmadı değil, oldu ama, olanlar yine halka oldu... Hükümdar ve çevresindeki işbirlikçiler, sımsıkı kapıların arkasında bol erzaklarıyla, bol ilâçlarıyla hiçbir şey olmadılar... Veba âfeti öyle kasıp kavurdu ki memleketi, bir tek vatandaş kalmadı o yörede... Sadece hükümdar ve çevresindekiler kaldılar...

Az insan kalınca alışkan olan Mityu'nun da canı sıkılmaya başladı... Günlerini bomboş geçiriyor, yazılacak mektup bulamıyordu... Babası, ancak altı ay gibi koskoca bir zaman parçasında birine kızıp, onun yazısını taklit ettiriyordu Mityu'ya.. Mityu patlıyordu sıkıntıdan... Onun için bu büyük yeteneğini, sarayın öteki adamlarına da gösterdi... Şaştılar önce... Ama, onlar da bundan yararlanmaya başladılar... Sarayda öyle mektuplar dönmeye başladı ki, her gün bir kişi hükümdarı devirmek için uğraşıyordu... Hükümdar, bu getirilen mektupları alınca baş hafiyesini çağırıyor:

«Uyuyorsun sen artık, uyuyorsun,» diyordu...

Şaşıyordu baba bu işe... Ama oğlu, babası işine engel olmasın diye yemin üzerine yeminler ediyor, kendisinin yazmadığını söylüyordu... Durmadan, saray adamlarının başları vuruluyor, karısı da kendisiyle

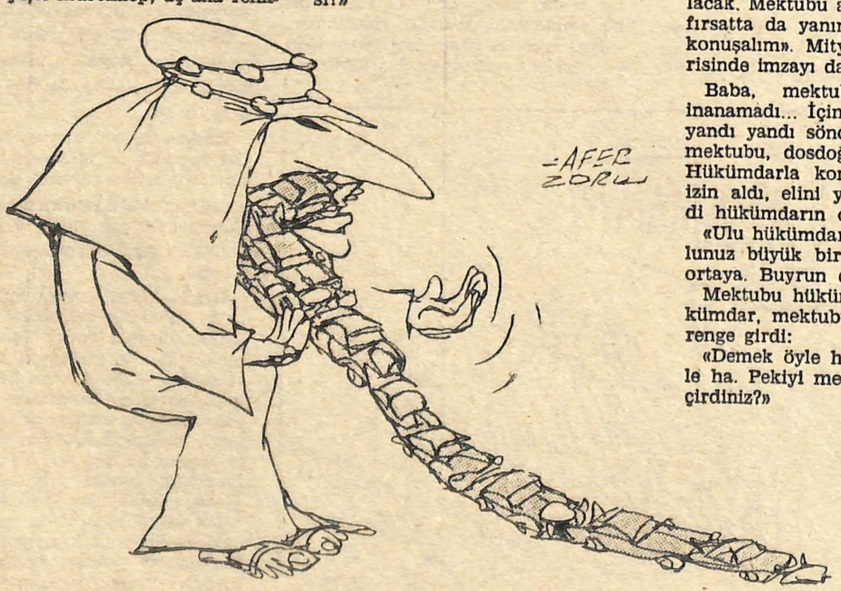

SAKAL DUASI!

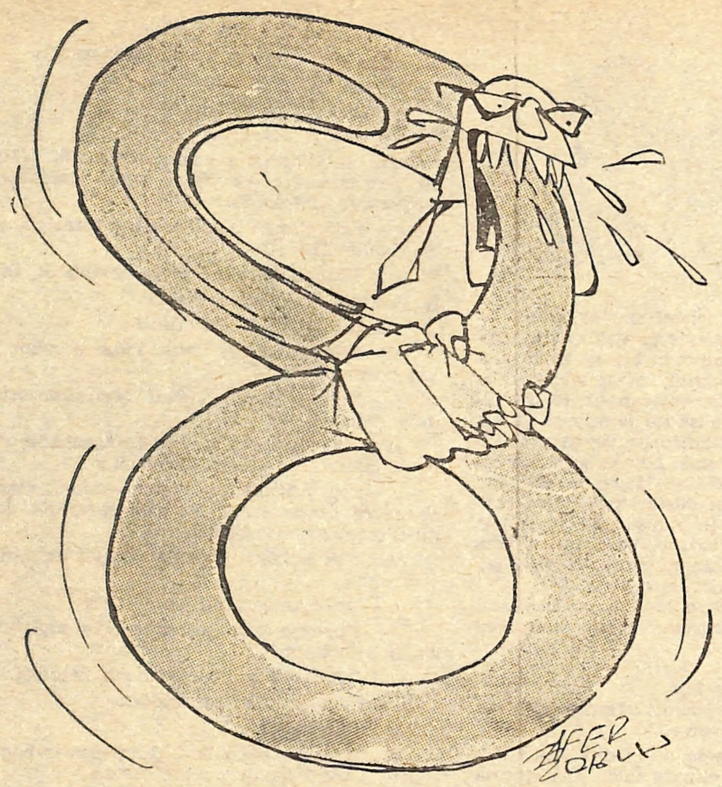

— Memur maaşlarında katsayı sekiz olacak. —

ortaktı, onun da haberi vardı diyerekten, kadınların da başları kesiliyordu... Sonunda saray o denli namussuzlaştı ki, bu namusu kurtarabilmek için vurulmadık kelle kalmadı... Yalnız Mityu, babası ve hükümdar kalmışlardı... Baba, Mityu'ya yalvarıyor:

«Aman oğlum, sakın benim yazımla hükümdara bir şey yazma,» diyordu...

Mityu, başını sallıyor, ama baba yerinde duramıyor, korkuyor, oğlunda bu hastalık olduktan sonra, bir gün kendisinin de başının tehlikede olduğunu biliyordu... Bunu önlemek için, bir gün oğlunun yanına sokularak:

«Al bakalım şu kâğıdı» dedi. «Şimdi hükümdarın ağzından komşu hükümdara bir mektup yazacaksın... Yaz bakalım, (Ülkemi satacağım, kaç para verirsin?)»

Baba, göz kıpırtıları titrek, içinde sevinç, mektubu özel zarfına koyup, hükümdarın huzuruna çıktı ve mektubu uzattı:

«Buyrun ulu hükümdarım» dedi.

Hükümdar, mektubu okudukça şaştı, okudukça aptallaştı... Hele altındaki imzanın kendinin imzası olduğunu görünce, büsbütün hayretlere düştü:

«Ama şey, dedi, ben böyle birşey yazdığımı hatırlamıyorum...»

Baba, diretti:

«Yazmışsınız, ülkesini satan hükümdar biliyorsunuz idam edilir hükümdarım.»

«Doğru,» dedi hükümdar.

O gece hükümdarın ayağına kocaman taşı Mityu'nun babası bağladı. Sonra kaktırıverdi kalenin burcundan hükümdarı denize...

İki gün sonra da, Mityu ve babası birer ata binerek, komşu ülkenin yolunu tuttular. Hükümdarın, ülkeyi satma mektubunu baba, o ülkenin hükümdarına uzatarak:

«Sayın ekselâns, dedi, o memlekette benden ve oğlumdan başka kimsecikler kalmadı. Hükümdarın mirasçıları biz olduğumuza göre, söyleyin bakalım ne vereceksiniz bizim ülkeye?»

Küçük bir pazarlık oldu, ucuz pahalı demedi Mityu'nun babası, ülkeyi taksitle satarak oğluyla o ülkeye yerleştiler. Kocaman bir konak yaptırdılar ve ülkenin hatırlı kişileri oldular...

Muzaffer İZGÜ

YUSUF ZİYA ORTAÇ
1973-1974
ARMAĞANI YARIŞMASI

Kurucumuz merhum Yusuf Ziya Ortaç, dergimizin 45. yıldönümü münasebetiyle kaleme aldığı yazısını şöyle bitiriyordu:

«Bir gün, AKBABA'nın ellinci, altmışıncı, yetmişinci yıldönümleri de kutlanacaktır elbet. Ben, o uzak günlerin sevincini şimdiden tatmak ve yeni yeni okurlara zekâlarının en güzel ürünlerini sunan tanımadığım hayâl elleri şimdiden sıkmak isterim.»

İşte bu yılki yarışmamızı düşünürken, kurucumuz gibi biz de o yeni yeni zekâları ortaya çıkarmak, mizahımıza yeni yeni isimler, yeni yeni tebessümler katmak istedik.

1973 — 1974

Yusuf Ziya Ortaç Armağanı

1973 — 1974 yılı yarışmasına seçtiğimiz dal: Mizah.

Ödül: Birinciye, 1500 lira

İkinciye, 1000 lira

Üçüncüye, 500 lira

Yarışma süresi: 5 Aralık 1973 — 1 Şubat 1974

«Mizah» ı en genel belirtisiyle şöyle tanımlayabiliriz: «Mizah, seslendiği insanı, hangi oranda olursa olsun, sağlıklı olarak güldürebilen her şeydir.» Çünkü güldürmek, mizahın işlevidir. Mizahta bulunabilecek her türlü niteliklerin, görevlerin hepsi, güldürmek işlevinden sonra gelir. Bir oranda olsun güldürmeyen bir şey, mizah değildir.

Sağlıklı güldürmeyi yaratan her şey mizahın kapsamına girer. Mizah hikâyeleri, yergi, taşlama, alay, güldürü (komedi), güldürücü fıkralar, röportajlar ve bunlar gibi olan her şey mizahın içine girer.

Bu nedenle sınırlamıyoruz. İstediğiniz tür mizah yazısiyle yarışmaya katılabilirsiniz. Konu bakımından da bir sınırlama yapmıyoruz. Sosyal, politik, aktüel.. nasıl dilerseniz, öyle kaleme alın konuyu.

Yarışmamızın kuralları :

1. **Yazılar daktiloyla, kâğıdın bir yüzüne yazılacaktır.**
2. **Yarışmacı bir eserle katılabileceği gibi, birden çok eserle de yarışmaya katılabilir.**
3. **Yarışmaya katılan yazıların üçer kopya olması, altında açık isim ve adresin bulunması.**
4. **Yarışma, usta — amatör ayırmaksızın herkese açıktır.**
5. **Takma ad kullananların, gerçek ad ve adreslerini bir başka zarfa koyarak, yarışma dosyasına katmaları.**
6. **Yarışma zarfının üstüne «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı» ibaresinin konması.**
7. **AKBABA Dergisi, Divanyolu — İSTANBUL adresine postalanması.**
8. **Yazıların en geç 1 Şubat 1974 tarihine kadar elimize geçecek şekilde postalanması.**
9. **Yarışma yazılarının daha önce hiçbir yerde yayımlanmamış olması gereklidir.**

Hepinize başarılar dileriz, değerli okurlar.

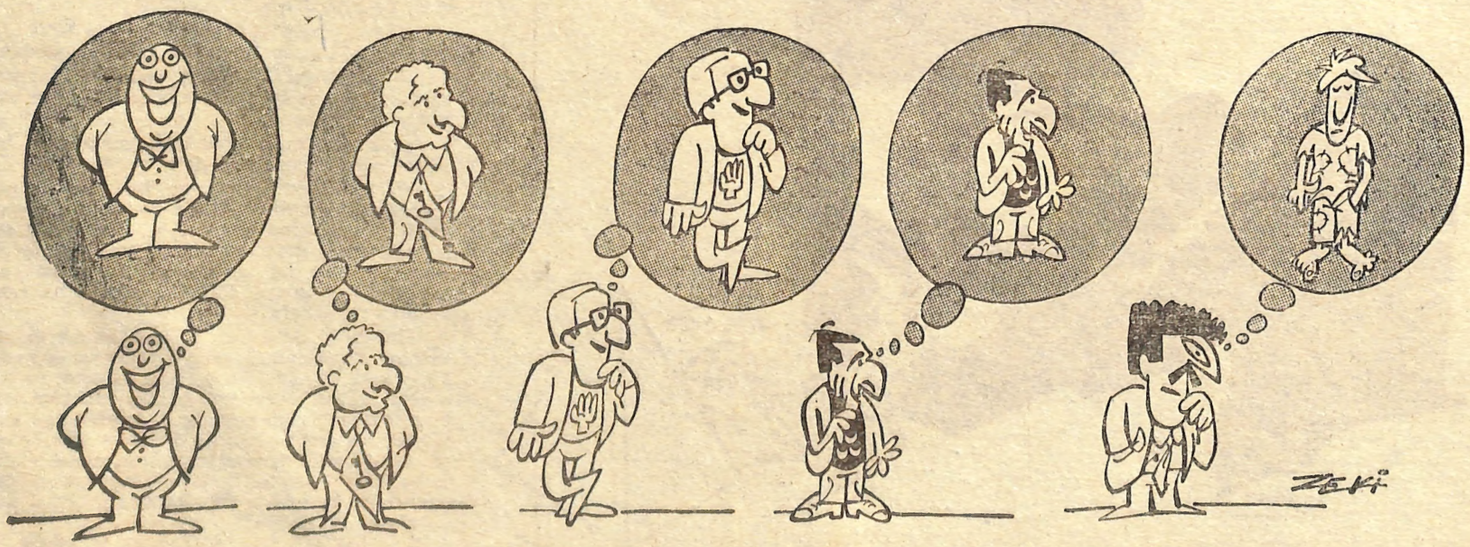

Yazısız

Ava Giden Avlanır!

NURETTİN TÜRKER

«Sevgili arkadaşım Hüsnü»

«Bu mektubumu garip — güzel — çirkin karışımı bir olaya hasredeceğim. Bakalım senin kararın ne olacak?»

«Geçen gün Tekin ile birlikte sinemaya gitmiştik. Bilirsin, hepimizin huyudur; böyle yerlerde dişilerin kalabalık olduğu sıraları tercih ederiz. Gittik, fenerli yer göstericiye bol bahşişi sunduk, atlatma numarasını uyguladık. Çocuk ihtisas sahibi imiş ve bize hakikaten iki tarafımızda iki bayan olacak şekilde yanyana iki boş yer gösterdi. Film başlamak üzereydi, yerimize yerleşir yerleşmez ışıklar söndü.»

«Gözlerim karanlığa alışınca yanımdaki bayanı süzdüm. Profil bir içim su. Tekin'i hafifçe dürttüm, o da aynı karşılığı verdi. Eee, uzatmadan gelelim taktiklere diyeceksin. Geldik bile arkadaşım.»

«Kolumu kadının tarafındaki ortak koltuk desteğine çıkarttım. Dirsekler birbirine dokundu, kadın hiç aldırmadı. Yayıldım ileriye doğru, bacağımı açtım ve kadının bacağına yasladım. Yine hiç oralı değil. Elim ılık bir akışla kaydı ve mütecanis bir yere inmeye kalmadan havada kadının eli tarafından yakalandı.»

«— Hişşt... dedi kadın. Fazla ileriye gidiyorsun.»

«— İlerisini göremiyorum da, dedim. Elim öyle kaldı, o da bırakmadı. Yavaş yavaş parmaklarımız sıkılıp kenetlendi. Bu kez yeni bir coşku ile bu eli ağzıma çektim, öptüm. Öbür elimle koluna saldırmıştım ki Tekin'in yanındaki kadın hiç beklemediğim bir çıkış yaptı:

«— N'oluyor öyle? Rahat oturamaz mısınız siz?»

«Benim yanımdaki kadın cevap verdi:

«— Herkes kendi rahatına baksın.»

«Eh, coştum ben artık, bırakın, tutmayın beni. Elimi kararlama sarkıttım ama, yine yakaladı kadın ve bir iğne ucu hafifçe etime batti.»

«— Ah anam... diye bağırmışım. Bu kez Tekin kulağıma eğildi:

«— Sululuğu bırak, dalgayı bozma.»

«Hafifçe inceledim Tekin'in durumunu. O da iyi, kendine göre yol alıyor. O sırada önümüzdeki koltukta oturan bir genç kız bilmem kaçıncı kez dönüp bizim el-ayak sarmalarını dikkatle inceledi. Yanımdaki kadın dayanamadı:

«— Kardeşim film karşımızda oynuyor, ne var burda?»

«Tekin'in yanındaki kadın da katıldı bu uyarıya:

«— Değil mi ama, nedir bu yabanilik canım?»

«Pasaportların vize işlemi tamam dedim. Artık ellerimin engellenmeyeceği dakikalara ulaşmıştım. Yere doğru uzandım, bir ayakkabı düştü elime. Onu yere bıraktım, tekrar uzandım, bu kez bir çorap... Bilirsin böyle nazik ve çıkmaz durumlarda hep ince düşünce tarafımızı çalıştırırız. Hafif etek havalandırması ile baktım, kadının çorapları ayaklarında. Demek acele bir hüner gösterisi istiyor dedim. Kadın çantasından çorap çıkarıp, ayakkabı düşürdüğüne göre bunların anlamı nedir ha? İnce düşünce karşılık verdi. Çorabını çıkartsın istiyor. Yavaş yavaş yere kaydım, ayakkabısını kenara attım ve hızla çorabı çektim. Kadın fısıltı ile dedi ki:

«— Çok hasta gördüm ama, çorap hastasını görmemiştim. Bey kardeşim, çorap altta, ben üstteyim.»

«— Öyle ama...»

«Tekin eğildi, gülerek:

«— Yahu hâlâ çorapla mı uğraşıyorsun? dedi. Bak, ben nerelerdeyim.»

«Alacağın ve göreceğin olsun diye hırsla saldırdım kadına. Sutyen elimde kaldı. Az sonra da bir fermuar parçası. Kadını kucaklama hazırlığına girmişken o öndeki genç kız intikam numarasını çekti:

«— Karanlıkta strip-tiz oynayanlar var...»

«Gülenlerin gülmesi geçsin diye hemen toparlandık, birkaç dakika hareketsiz kaldık. Kadın dayanamamış olacak, kulağıma dedi ki:

«— Korkak herif sen de...»

«Dedi ve de bu sözleri duydum ama, perdede de (Son) yazısı yok mu? Tekin hazırol ihtarını çekti. Ben, n'oluyoruz? diyemeden ışıklar yandı. Kadına baktım. Vallahi artist fotoğrafları bunun yanında halt etmiş. Bebek gibi. Ne telâş, ne korku. Gülüyor üstelik. Ulan ben nasıl oldu da uyuz gibi kaşınıp oyalandım, bu fırsattan iyice yararlanamadım ha? diyorum. Kadın bana doğru sokuldu:

«— Bu ayakkabı benim değil... dedi.»

«Tekin'in yanındaki kadın da bir şeyler arıyor:

«— Ayakkabımın teki nerde? deyince durum anlaşıldı. Tekin soymuş benim tarafa atmış, ben soymuşum o tarafa atmışım emanetleri. Hemen ayakkabıları tamamladık, fakat kadınların birer ayağı çıplak kaldı. Çorapları da bulduk ya nasıl giysinler şimdi. Aldılar ellerine, benimki eteğini tuttu, sutyeni altından çıkarıp çantasına tıktı ve iki kadın kırk yıllık ahbap gibi girdiler kolkola, yürüdüler kapıya.»

«— Taksi!...»

«Taksi gelirken ben koştum:

«— Acele etmeyin, biz de geliyoruz...»

«— İyi ya, gelin bakalım.»

«Bindik taksiye. Şoför sordu:

«— Nereye âbicim?»

«Eyvah. Gidecek garsoniyerimiz yok. Ama, bir yere gitmek gerek. Tekin sanki nezaket gösteriyormuş gibi sordu:

«— Sizin gitmek istediğiniz yer neresiydi acaba hamfendi?»

«— Birkaç günlüğüne geziye çıkmıştık. Önce B. Palas'a uğrayalım, sonra...»

«— Şoför bey, B. Palas'a...»

«B. Palas'ın önünde indik. Taksi ücretini Tekin ödedi.»

«— Defterе yazdım... dedi. Masraflar ortak, biliyorsun.»

«Palas'ın kapısından girdik. Asansörle roof bar'a çıktık. Bir köşeye kurulduk.»

«— Eee, tanıştığımıza memnun olduk. Bakın, hamfendi ile de kader arkadaşı oluverdik. İzninizle çoraplarımızı giyelim.»

«Güldük bol bol. Çoraplar giyildi ve garson çağrıldı:

«— Ne emredersiniz hamfendi?»

«— Boğazım fena kurumuş. Ne söyleyelim kader arkadaşım?»

«— Olmuşken şampanya olsun hayatım.»

«— İki tane yeter mi acaba?»

«— Şimdilik yeter.»

«— Tamam garson bey. Şampanyalar hemen gelsin. Yanına da uygun bir çerez.»

«Şampanyaları şampanyalar izledi ve yanındaki çerezler arttıkça arttı. Neşemizin çılgınlığa varan kahkahalı, gürültülü bir saatinde benim peylediğim kadın bir itirafta bulundu:

«— Bir daha o sinemaya gidersem, yer gösteren o çocuğa iyi bir bahşiş vereceğim. Bize iyi bir kısmet gönder dedik ama, inanın sizin kadar iyisini hiç ummamıştık.»

«Zaten ne derler, gönül gönüle karşıymış. Böyle umduk, böylesini de bulduk değil mi? Tekin, omuzuma vurdu:

«— Ulan ne şanslı adamız be... dedi. Şu işe bak.»

«Hesap görme zamanı gelip çattı. Garson hesap pusulası ile çevremizde tur atarken kadınlar mahçup olmayalım diye olacak, birkaç dakikalık izin istediler. Hesap... Hesap iyi değil. Şoktan öte, şampanyadan çıkmaması gereken müthiş bir şampanya ücreti.»

«— Toplamda bir yanlışlık var. Tekrar hesaplasınlar.»

«Hesap pusulası tekrar geldi. Büyük poz numaramız sökmemişti. Lûtfen artıklar silinmişti. Tekin bana ben Tekin'e bakarım. Çıkardık ceplerimizdeki parayı. Nerde, yarıya bile yaklaşamadık.»

«— Bunun oluru üstat?»

«— Kıymetli bir eşyanızı rehin bırakabilirsiniz.»

«Saatlerimizi çıkarttık, en kısa zamanda gelip alacağımızı söyledik. Sonra:

«— Aman dedik. Kadınlara bir şey söylemeyin. Ayıp olur. Zaten onlar burada konukmuş, daha da ayıp olur.»

«Oldu... deyip gitti garson. Bekle bekle kadınlar yok. Garsonu çağırdık, kadınları sorduk.»

«— Odalarına çekildiler, rahatsız olmuşlar dedi. Sizi yarın burada bekliyorlarmış. Mutlaka gelecekmişsiniz.»

«Yüzü kızarmış, kısa küfürler savuran bir başka garson yanımıza geldi:

«— Kardeşim dedi. Bakın, tam ayrılma saatinde çıktınız karşıma. Gider ayak bir kazığımız olsun şunlara. Gözünüzü açın be. Kadınlar B. Palas'ın konsomatris kadınları. Yediler sizi, çiğ çiğ hem de. Yemlerini hep sinemalarda atarlar, çeker getirirler buraya. Ne bakıyorsunuz be, anlamadınız mı daha?»

«İntikam... İntikam... diyerek atıldık merdivenlere. Eh, asansörü unutup böyle yenik ve yıkık sokağa döküldüğümüze göre dahasını ne sen sor, ne de ben diyeyim. O günden beri hâlâ intikam, korkunç plân peşindeyiz. Saatlerimizi kurtarmak çarelerini arıyoruz. Hani bu mektubum, mektuptan çok hikâyeye benzediyse sebebi budur. Biraz borç ricası. Biliriz ki sen, inanmadan borç vermezsin. İşte böyle arkadaşım. Haydi kal sağlıcakla.»

«Arkadaşın Özdemir»

Barışgücü Ortadoğu'da!

Nurettin TÜRKER

YELPAZE

HANİ bazan elinizdeki haritaya bakarsınız: Falan yönde şu kadar gidip filân tepeyi aşınca feşmekân yeri görmeniz gerekmektedir.

Yola çıkarsınız. Gerçekten de o kadar gidip söz konusu tepeyi aşınca burun buruna geliverirsiniz o yerle. Kâğıt üstündeki hesabın gerçeklere uyduğunu görürsünüz; içinize çocukça bir güven ve sevinç dolar.

Okullarda öğrendiklerimin dünyada gördüklerime uygun düşmesi her zaman o türlü bir keyif verir bana. Akıllı kişilerin düşünceleri diye vaktiyle bellemiş bulunduğum sözler bugünün olayları tarafından doğrulanınca «çocukluk ve gençlik yıllarını mürekkep yalayarak geçirmek ne enayilikmiş!» diye hayıflanmaktan hiç değilse kısa bir süre kurtulurum.

O sözlerin en güzellerinden biri şu mısradır:

«Şecaat arzederken merd-i kıpti
sirkatin söyler.»

Yıllar ilerledi, kuşaklar arası uçurumlar büsbütün genişledi; eski dilden çakan okuyuculara ukalâlık gibi gelse de, o sözün anlamını genç dostlar için açıklamam gerekiyor.

(Aslında herkes gibi birer dünya vatandaşı olan çingenelere yersiz bir hakaret var o dizinin içinde. Ama kişiler hakkında söylenene değil, belirtilen gerçeğe bakın.)

Ozana göre çingene erkeği ne kadar yürekli olduğunu söyleyerek öğünürken marifet diye hırsızlıklarını anlatırmış!

Bu dünyada yaşadıkça çingene erkeklerinin değil ama, çok başkalarının öyle davrandıklarına tanık olmaktayım sık sık. Hem de toplumların en yüksek katlarında!

Hatırlar mısınız, birkaç yıl önce bir büyüğümüzün ne kadar dürüst olduğunun belirtilmesi için vaktiyle yakınlarına bol keseden açılmış kredinin yirmi küsur milyon lira değil, sadece ondokuz milyon liracık olduğu açıklanmıştı. O zaman haklı alaylara yol açan bu olay yüzünden çağdaş Türk toplumuna acı eleştiriler yöneltilmiş, bu durumla ve öyle bir sözle ancak bizimki gibi ülkelerde karşılaşılabileceği ileri sürülmüştü.

Oysa terslik ülkemizde değil, yasa kitaplarına uydurulması şartıyla her açıkgözlüğü mübah bir marifet sayan düzen ve düşünüşteydi. Bizden çok daha «ileri» ülkelerde aynı anlayışın çok daha çarpıcı örnekleri sergilenmekte.

Sayısız rezalet yüzünden başı gitgide belâya giren Amerika Cumhurbaşkanı geçenlerde nihayet kendini savunmaya karar verdi. Mahkeme hesaplaşmalarına bir türlü yanaşmayan Mister Nixon nedense savunma forumu diye Emlâk Komisyoncuları Derneğinin bir toplantısını seçti. Ve televizyonla bütün dünyaya yayılan konuşmasında hep şöyle şeyler söyledi:

— Ben dolandırıcı değilim, hırsız değilim, kaçakçı değilim; bütün servetimi kanun çerçevesinde kazandım. Kimsenin evine yahut yazıhanesine soyguncu sokmadım, kimseyi tehdit etmedim, kimseye sus payı dağıtmadım, kimseden rüşvet almadım, kimseyle bir olup devlet parası yürütmedim ve vergi kaçırmadım, v.b...

Bu sözlerin doğruyu dile getirip getirmediği bir yana, bir Cumhurbaşkanının böyle lâflar etmek zorunda kalması başlıbaşına bir rezaletti tabii. Ama en ömürü, Mister Nixon'un dürüstlük belirtmek için açığa vurduğu vergi hesabıydı.

Yalnız resmî görevinden yıllık geliri ikiyüz bin dolar olan Mister Nixon'un bunun en az yarısını gelir vergisi diye ödemesi gerekiyor. Öyleyken 1970 ve 1971 yıllarında hâtıra defterlerini devlete bağışlamış, bunlara yarım milyon dolar değer biçmiş, öylece her yıl «kaybetmiş» olduğu değerleri masraf göstermiş ve her iki yılda da yüzer bin dolar yerine topu topu yediyüz küsur dolar vergi ödemiş!

Beğendiniz mi Cumhurbaşkanı hazretlerinin şecaatini?

Adamın davranışında yasalara zerrece aykırılık yok. Sadece her yıl devlete atılmış milyonlarca liralık «kanuni» kazıklar var.

Zavallı çingeneler! İnsanlar asıl hak edenleri bırakıp bilmem niçin onlarla uğraşırlar?

Refik ERDURAN

ARZEDERKEN...

KAÇAK

Dünyaya geleli bir gün görmedi;
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
Oh deyip de şöyle rahat sürmedi;
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
İnsanların namerdinden, merdinden;
Dokuz ekmek yiyen evin ferdinden;
Ev kirası, taksit maksit derdiden
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
Bakkaldan, manavdan, bir de kasaptan;
Ay sonu denilen müthiş azaptan;
Ay başı çıldırtan borç harç, hesaptan
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
Ayakkabıcıdan ve de terziden;
Kötteci Ahmet'ten, aşçı Remzi'den;
Hanım, çoluk çocuk ile geziden
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
Kayınvalideden, kayınpederden;
Her gün göz yaşından, gamdan, kederden;
Alnına yazılan zalim kaderden
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
Âmirinden, müdüründen, şefinden;
Sanmayın yıllardır yalnız keyfinden;
Başkasından değil, kendi kendinden
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
Tavandan, tabandan ve katsayıdan;
Akrabadan, eşden dosttan, dayıdan;
Çarşıda, pazarda, yolda ayıdan
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!

Yağmurdan kaçarken gelen doludan;
Köylüden değil de İstanbullu'dan;
Yıllardır çift kollu ve tek kolludan
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
Vurguncu denilen namussuzundan;
İş başına geçen uğursuzundan;
Semtin yolsuzundan ve susuzundan
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
Sinemadan, tiyatrodan, konserden;
Gökyüzüne çıkartılan eserden;
Hep onlara doğru yontan keserden
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
Siyasînin demokrasi lâfından;
Karaborsacıdan ve esnafından;
Zekisinden değil de ille safından,
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
El'den, anahtar'dan, koç'tan, kırat'tan;
Orada ne ise, burda sırattan;
Büyük adam denen asık surattan
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
Avurdu çöktü de şimdi fotodan;
At yarışından, bir de totodan;
Apartmandan, köşkten, özel otodan
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
Dünya nimetinden, hayat tadından;
Güzele doymadı, çirkin kadından;
Yoksul yaşantıdan, kendi adından
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!

Mukadder ÖZAKMAN

MEVLÂNÂ anılıyor. — Gazeteler —

Gel! Gene gel! Ne olursan ol, gene gel,
Kâfir, putperest, mecusî olsan da gel!
Bizim dergâhımız ümitsizlik dergâhı değildir
Yüz kere tövbeni bozmuş olsan da gel!
MEVLÂNÂ

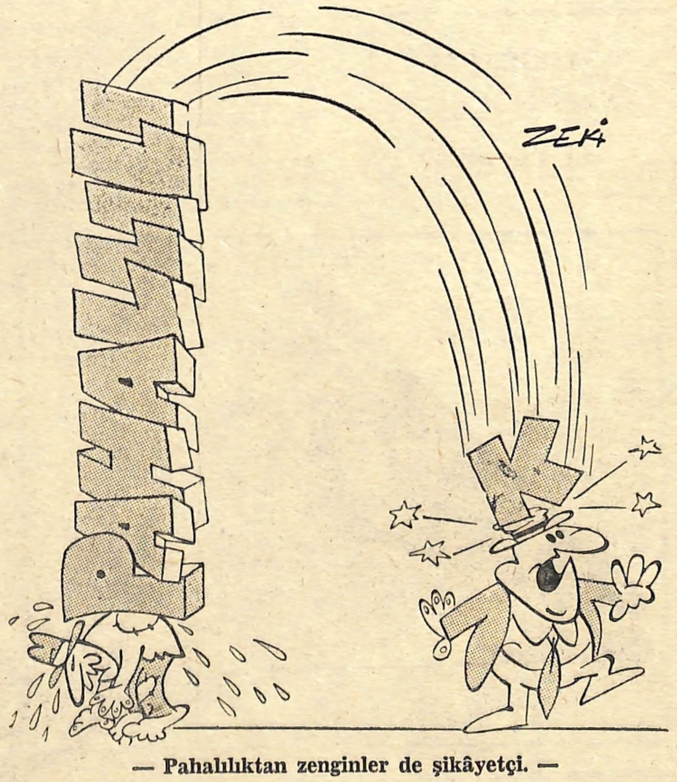

— Pahalılıktan zenginler de şikâyetçi. —

mizah'la DÜNYA TURU

DİL BİLGİNİ

BU olay başıma bir kahvede geldi.

Genç, kibar ve mütevazı bir bey gelip yanıma oturdu. Konuşmaya başladık, ondan bundan lâf açıldı. Bir ara sessizlik oldu, sonra mütevazı bey bana şöyle dedi:

— Affedersiniz sizce garson biraz kisserameramin değil mi?

— Affedersiniz duymadım, dedim kendisine biraz yaklaşarak.

Kibarca tekrar etti:

— Size garsonun biraz kisserameramin olduğunu söylemeye çalışmıştım.

Biraz kızardım. Acaba adamın dediklerini işitmememe sebep kulaklarım mıydı? Zira adam çok açık seçik konuşuyordu.

Kısa bir aradan sonra cevap verdim:

— Özür dilerim bu kahvede çok gürültü var. Çok mahçubum fakat dediğinizi henüz anlamış değilim.

Genç ve mütevazı bey biraz sıkılmışa benziyordu. Kendisiyle alay ettiğimi sanıp yüzüme, sorguya çekermiş gibi baktı. Sonra, sesinin tonunu yükseltip yeniden sordu:

— Sizden öğrenmek istediğim, bu kahvede çalışan garsonlar da kisserameramin mera bavatag mıdır yoksa bu normal bir şey midir?

Ne oluyor bana Tanrım! Kulaklarım uğulduyor. Bir an kafamdan şimşek gibi bir düşünce geçti: Galiba deliriyorum. Bir süreden beri üzerimde zaten hastalık belirtileri vardı... Evvelsi gün bu kahveden çıkarken sigaramın izmaritini barın üzerindeki akvaryumun içine atmak istedim, sonra vazgeçip yere attım. Balıklara duyulan merhametle körleştirilen bir sadizm: Maazallah sigara balıkları yakabilirdi. Feci bir şey bu!

Şimdi artık bir sürü garip heceler dizisi kulaklarımı paralamaktaydı. Kafamın içi karman çormandı. İki fikir arasında bir bağlantı kuramıyacak duruma gelmiştim. Hani nasıl, size bir kelimeyi çok tekrar edince (Örneğin: Pastacı) sonunda bunun postacı mı yoksa pastacı mı olduğunu anlayamazsınız ya. İşte, acaba ben de böyle bir durumun için de mi bulunuyordum?

Şakaklarım zonkluyordu. Yeni ahpabımın yüzüne bir göz attım. Başını hafif yana çevirdi, böyle kolay bir soruya cevap bulamadığım için hem hayâl kırıklığına uğramış hem de şaşırmıştı. Aramızdaki sessizlik artık dayanılmaz olmuştu. Sokaktan tramvay gürültüleri geliyordu. Ben ise titriyor ve mezarlığı düşünüyordum. Mezara bile girsem yine de bu tramvayların kampana çalışlarını işiteceğim...

Sonsuz bir ümitle:

— Yâni demek istediğiniz garsondan... derken gittikçe kuvvetimin azaldığını hissettim.

— Acaba bu kahvedeki garsonlar bana kisseramera begüeva sebeki verecekler mi?

Tabii ki bu böyle daha fazla devam edemezdi:

— Tabii, dedim ciddi bir ses tonu ile. Tabii hiç şüphesiz!

— O halde verin bakalım. Ki ben de yerine götüreyim.

— Neyi???

Şaşkın şaşkın yüzüme baktı:

— Neyi olacak şu beş kuron'u.

Şaşırmışlığı hâlâ geçmemişti. Ben kekelemeye başladım:

— A, tabii... tabii!

Elim titreyerek kendisine bir beş kuron uzattım. Sonra yanından ayrılıp sallana sallana salonun arka tarafına doğru yürüdüm. Garip şey: Dizkapaklarım tir tir titriyordu. Artık her şey bitmişti benim için. Bu kadar genç yaşta her şeyini yitirmiş bir kimse idim.

Bir dostum koluma girdi:

— A kuzum, biraz evvel o adamla ne konuşuyordun?

— Hangi adamdan bahsediyorsun Allahaşkına?

— Hangi adam olacak canım, şu Dil Bilgininden bahsediyorum tabii. Yoksa herif seni de mi tuzağına düşürdü?

Gözlerimin içine baktı, her şeyi anladıktan sonra başladı gülmeye:

— Tahmin etmiştim zaten. Oğlum, bu herif «üçkâğıt» dilini icat eden adamın ta kendisidir. Konuşurken cümlelerine birkaç anlaşılmaz kelime serpiştirir, insanı iyice zıvanadan çıkarmayı becerdikten sonra da «Ver bakalım beş kuron!» der.

Kendime bir çekidüzen verdim. Bacaklarımın kuvveti yerine geldi. Sonra dostuma şöyle bir tepeden bakarak:

— Deli misin yahu! Bende hiç böyle şeyleri yutacak göz var mı, baksana. Herifin numarasını hemen çaktım. Beni o kadar hödük mü sandın sen?... dedim.

Frigyes Karinti'den çeviren:

Tufan OREL

Macaristan'dan bir mizahçı:

FRİGYES KARİNTİ

«Kurnazlık» la başarıya ulaşma veya para kazanma birçok mizah hikâyesine tema olmuştur. Her nedense büyük bir çoğunluk, toplum kurallarını çiğneyen kurnazlıkları işitmekten büyük bir zevk duyor. Ayrıca geçmişteki hatâlarımızı yağlandıra ballandıra anlatmaya kalkışmamız da düne nazaran bugün kendimizi daha üstün sanduğumuzdan olsa gerek.

Kurnazlığı, sözde yâni bir sohbet sırasında ortaya çıkaramayan çoğu kişiler bunu eylem biçiminde gerçekleştirirler. Herhalde bizim de en çok mizah konusu olduğumuz konular bu kişilerin hayatlarından alınmış parçalardan meydana getiriliyor. İşte Macar mizahçısı Frigyes Karinti de bu, hepimizin çok iyi bildiği «Kurnazlık» temasını işlemiş hikâyesinde.

Macaristan'ın en büyük mizahçısı olarak bilinen Karinti'ye okuyucuları «Kahvelerin Sokrat» adını takmış. Gerçekten de günlük yaşamın (günlük yaşamın çoğunun pastane kahve ve barlarda geçtiğini kabul edersek) kahve ve barlarda cereyan eden komedi ve trajedilerini bizlere mâsum bir dille yansıtan yazar Balkan mizahı etkisi altında çok sayıda eser vermiştir.

SÖZÜN KISASI

DİNLEYEN KİM?

Son günlerde jilet tüketiminde şimdiye kadar görülmemiş bir artış kaydedilmiş.

Sebebinin ne olduğunu biliyor musunuz?

Derdimizi anlatacağız diye dilimizde tüy bitti de...

ESKİ TAS, ESKİ HAMAM

Yeni zamlar dargelirlileri güç duruma sokmuş.

Yalan efendim, billâhi yalan. Asırlar var ki onlar hep aynı durumdalar.

ZAHMET ETMESİNLER

Orta Doğu'daki son savaştan sonra Ruslar ve Amerikalılar Akdenizdeki gemilerinin numaralarını değiştirmeye karar vermişler.

Boşuna gayret...

Dünya onların bütün numaralarını biliyor artık.

EL İNSAF

Hükûmetin kurulmasına ilişkin çabaları televizyon ekranına aksettiren filmler bulanık diye TRT'ye veryansın edenlerin haddi hesabı yok.

Bu kadarı da insafsızlık doğrusu.

Filme alınan olaylar bulanıksa bunda TRT'nin suçu ne?

ÖNCE CAN, SONRA CANAN

Dörtbin metre yüksekten kendilerini gök kubbenin mavi boşluğuna gözlerini kırpmadan bırakıveren sporcu kızlar demişler ki:

— Sevgililerimizden vazgeçebiliriz ama paraşütlerimizden asla.

Tabiii...

Yoksa parçalanırlar.

BİZ ALIŞTIK

Doktorların yurda dönmesi için yeni tedbirler alınacakmış.

Dönmeseler de olur.

Nasıl olsa biz hastane kapısından geri dönmeye alıştık.

Cevdet CERİT

YUGOSLAV KARİKATÜRİSTİ MANCEK

Yugoslav karikatüristi MANCEK 1948'de Novomesto'da doğdu. Liyubliyana Üniversitesinde halen İngilizce ve Tarih öğrenimi yapmaktadır. Geçimini çizgisi ile kazanan sanatçı birçok Yugoslav ve yabancı dergilerde sürekli olarak yer almaktadır.

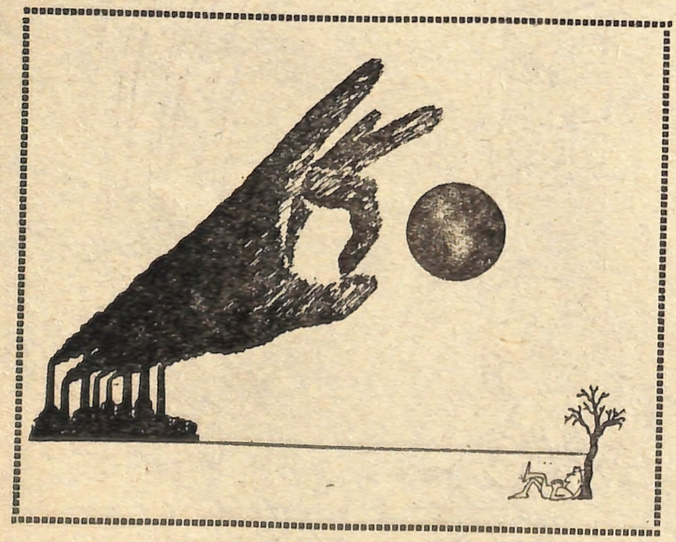

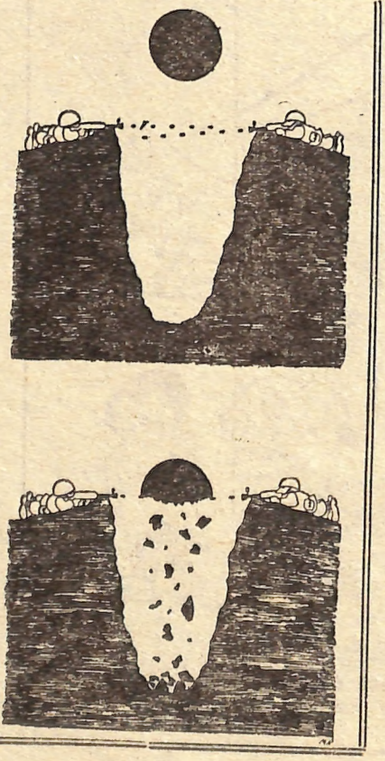

ARSEN LÜPEN FİKRİ

Yazan - Çizen
SUAVİ SUALP

13

ARSEN LÜPEN FİKRİ'NİN AĞACA ASILMIŞ BİR KADININ VASİYETİ ÜZERİNE BEDESTEN KOFTİ BİR SAAT ALARAK EVE GELDİĞİNİ, FAKAT SAATTAKİ MANAYI ÇÖZEMEYİNCE UYKUYA DALDIĞINI, O SIRADA MEÇHUL BİRİNİN SAATI YÜRÜTMEYE KALKTIĞINI GEÇEN HAFTA BELİRTMİŞTİK...

BEN GECE ODAMA ÇAKTIRMADAN DALANLARI DERHAL ARAKLARIM.. SAATI HOŞAFLAMAYA GELDİN.. DEĞİL Mİ?

EE-EVET!.. NE OLUR SIKMA, BADEMCİKLERİM VAR..

OOOH.. DÜNYA VARMIŞ!. BEN ASLINDA BU İŞTE MAŞAYIM.. ELLİ KAĞIDA İŞ TUTUYORUM.. DÜN AKŞAM KOSTİ'NİN MEYHANEDE İÇERKEN..

BUNDAN FAZLA KONUŞMAN HAVAYI BOZAR AAAL!..

ÖHÖ!

PERDENİN ARKASINDAN SUSTURUCU TAKILI BİR SİLÂH ÜÇ KERE ÖKSÜRDÜ...

ULAN!. BENİM EVİMDE ADAM TEMİZLEMEK HA!. BİTİRDİM SENİ.. KAÇMA..

FİKRİ BU SEFER FENA BOZULMUŞ GİBİ..

GERİSİNİ CENNETTE ANLATIRIM..AAH!

AKLI SIRA AĞAÇLARIN ARASINDAN TOZ OLACAK.. FENA FİKİR DEĞİL AMA BİZE İŞLEMEZ..

CAFER'İ GÖTÜRDÜM.. FAKAT HERİF PEŞİMDE.. GAZLA!..

SAAT NE OLDU?..

98 SN 2

FİKRİ SIRIKLA ATLAMA DÜMENİNE YATIYOR..

ŞU ANDA KENDİ RE-KORUMU YENİLEMEZSEM, KAMYON HAYAL OLUP GİDER...

KAMYON ÜZERİNE NARİN İŞ TUTUYORLAR VAY İNEKLER!

HOOOOP!.. SALLA KENDİNİ KAMYONUN ÜSTÜNE.. OLDU BU İŞ!.

EXPOL BAR

O SIRADA ŞÖFÖR MAHALLİNDE..

SAATI İYİ EDEMEDİĞİM İÇİN ŞEF BOZULACAK..

HERHALDE.. HERİFİ DE ZIMBALASAYDIN YA.. KURŞUNUN KITLIĞINA KIRAN MI GİRDİ BE!

KISMETTE KAMYON ÜSTÜNDE SEYYAHAT ETMEK DE VARMIŞ.. AMA BU SEFER MAYDONOZLU BİR İŞE GİRDİN GİBİ FİKRİCİĞİM..

CAFER'İN ÖTMEDİĞİNE EMİNSİN YA?

TABİ.. TAM ÖTÜYORDU SESİNİ KESTİM.. AH BİR DE SAATİ YÜRÜTSEYDİM..

Hafiyaya RODMU ÇIKIYOR?

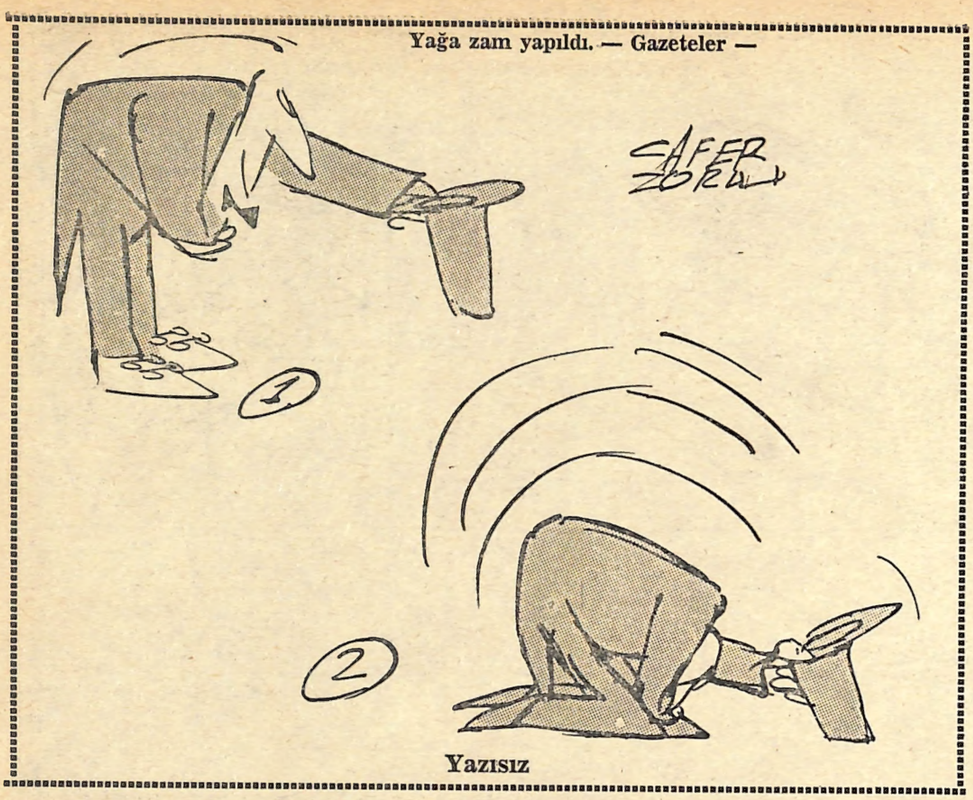

Yazısız

Yazısız

PAZARTESİ :

Montaj sanayii

Birbiri ile mektupla tanışan 40 genç kız ve erkek, ortaklaşa bir otobüs kiralamışlar... Gezip tozuyorlar gönüllerince...

İşin içinde «alyans» dalgası olsaydı bu geziye «Balayı Seyahati» diyebilirdik belki... Ama hiçbirinin o taraklarda bezi, o dalgalarda gözü yok...

Balayı değil ama... reçel ayı, krem şokola ayı, kaymak ayı, filân diyebilirsiniz bu geziye...

Ben de merak eder dururdum:

«Mektupla arkadaşlık için 1500 kızın ayrıntılı adresi... Tamamlayıcı bilgi edinmekte acele ediniz...» şeklinde ilânlar çarpardı gözlerime de... Acaba?... Acaba?... diye, kuşkulu gözlerle okurdum gazetelerdeki bu tür ilânları...

Meğer bu dalgalar için rasyonel bir çalışma düzenine girmişiz... Mektupla eğitim, mektupla arsa tapusu, mektupla yabancı dil... derken... mektupla kız ve erkek edinmenin yerli sanayii kurulmuş da haberimiz yok!

Fena fikir değil!...

Birbirini tamamlayan parçalar için bir montaj sanayii kurulması, piyasaya canlılık getirir her zaman!...

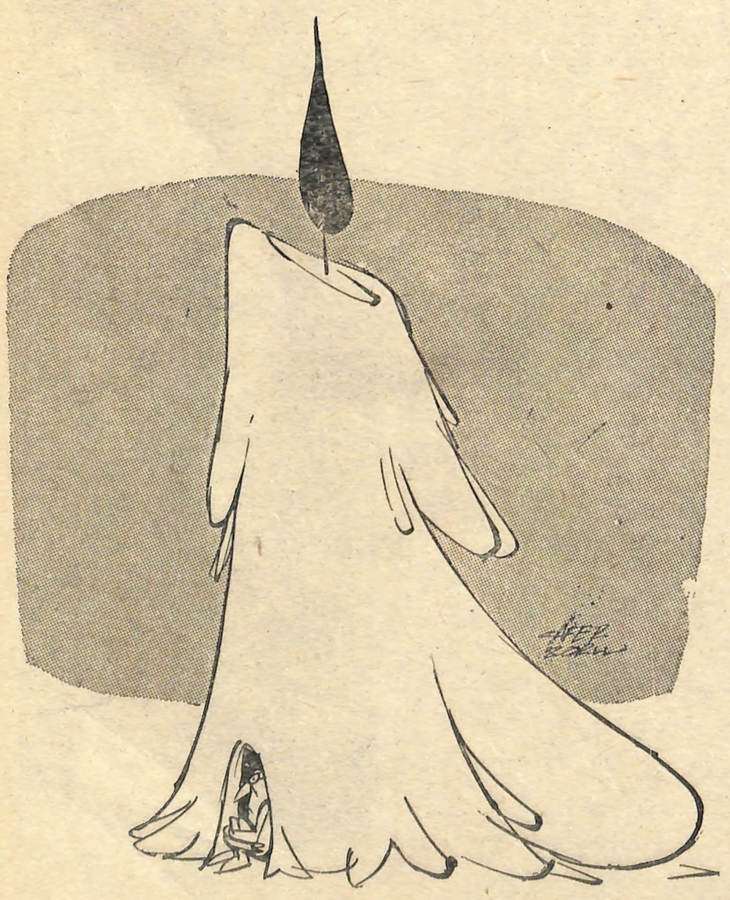

Yazısız

SALI :

Kurulamayan sofra

Servis masasındaki yemekler belli:

Cevizli Hurma Peltesi... Mercimekli Soğan Piyazı... Domatesli Pırasa... Ançuezli Patates...

Şimdiii...

Sofra koalisyonunu düzenleyin bakalım!...

Cevizli Hurma Peltesi (CHP), gözlerini Mercimekli Soğan Piyazı (MSP) doğrultusuna çevirmiş el ediyor:

— Geeel!... Geeel!... Geeel!... diye.

Domatesli Pırasa (DP), ayrı bir hava tutturmuş:

— Böyle sofra kurulmaz! diyor. Kurulursa bu sofra, ancak Ançuezli Patates (AP) ile Mercimekli Soğan Piyazı (MSP) ve de bizim arz-ı endam eylediğimiz bir görüntü içinde kurulur!...

Ve her kafadan bir ses geliyor:

— Nitelikleri birbirine benzeyen yemekler yanyana gelirse daha iyi olur; yoksa mide fesadına uğrarız kısa süre içinde!...

Sofra kuruldu.. kurulacak... Yemekler bir araya geldi.. gelecek... derken milletin iflâhı kesildi açlıktan...

Ne yapacaksanız yapın da kurun şu sofrayı birader!... Yeter artık!... Yeter bunca beklediğimiz!...

ÇARŞAMBA :

Milyonluk iğne'ler

Ankara'da bir «İğneci», —eli pek yumuşak olduğu için— her gün yüzlerce hastasına iğne yaparak mesleğinin rekorunu kırmış... Ve de birkaç yıl içinde iki kat sahibi olmuş...

Bazı meslekler öyledir:

Örneğin, birçok avukat sabahtan akşama kadar müşteri beklerken arzuhalcilerin iş çevresi arı kovanı gibi işler... 5 liraya bir dilekçe yazarlar ama, gündelikleri çoğu zaman bir «Avukat gündeliği» nin birkaç misli olur.

Ebeler, iğneciler, sünnetçiler de öyledir, az müşterili doktorlara nazaran...

Fazla kazandığı söylenen Ankaralı İğneci'nin pabucu, her halde Hilton iğnecilerinin esrarengiz olayından sonra dama atılmıştır.

Fransız milyonerlerini yatak odalarında iğne ile bayıltıp milyonluk soygundan sonra «sırra kadem basan» lar, yalnız soygun literatürüne yepyeni araçlar-gereçler sokmakla

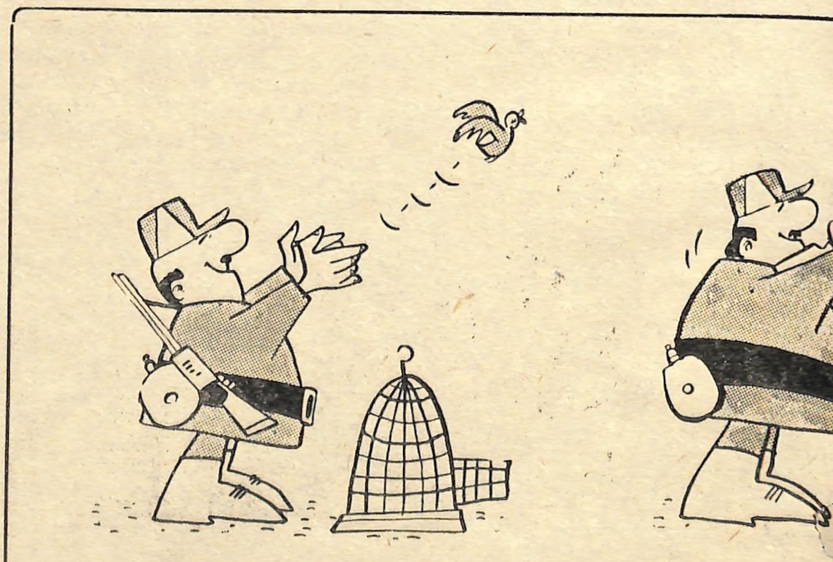

Yaz

Kuyruklu yıldız dünyadan izlendi. — Gazeteler —

— Gökte arama oğlum, kuyruklu yıldız yerde!..

kalmadılar.. kimi damardan, kimi adaleden iğne yaparak geçimini sağlayan «İğneci Esnafı» nı da bir bakıma tuşa getirdiler!...

PERŞEMBE :

Baca ve duman

Sayın Demirel, «4 Ekim seçimleri sırasında 12 Mart olayından söz ederken sevimli halk deyimleri kullanmış ve ilginç benzetmeler yapmıştı:

— 12 Martta baca çekmedi. Her taraf duman oldu. Şimdi seçim pencerelerini açtık; havalandırıyoruz o. danın içini!...

Demişti AP. Genel Başkanı...

Şimdiii...

Şimdiki durum neye benziyor dersiniz?...

Havalandırmak için açtığımız pencerelerden öylesine yoğun dumanlar girdi ki içeri; bu dumanı çekmeye ne bacanın gücü yeter, ne de aspratörlerin...

CUMA :

Dua ve bomba

Millî Selâmet Partisi çok önemli bir karar almış:

CHP. ile koalisyon kararı mı?

Hayır!...

Muhalefette kalma kararı mı?

Hayır!...

AP. + DP. + MSP. = Hükûmet kararı mı?

Hayır efendim, hayır!... Hiçbiri değil...

Şey...

Yağmur duası yerine «Yağmur Bombası», hem şer-i şerife, hem de «Millî görüş» e aykırı imiş!...

CUMARTESİ :

Hollandalı gelinler

Üretimi çoğaltmak için mi, yoksa damızlık sağlamak için mi, —nedenlerini pek iyi bilemiyoruz— Hollanda'dan 199 tane cins inek gelmiş Türkiye'ye...

Hoşgeldiler!... Sefa buyurdular!...

Her zaman Hollandalı turist kızlar şeref verecek değil ya ülkemize... Bi. raz da inekler şenlendirsin ahırlarımızı...

Holşttayn adındaki hepsi siyah noktalı ve hepsi birbirinden güzel bu asil inekleri ülkemize yollayan Dünya Bankası yetkililerine de, bu konudaki işlemleri dikkatle yürüten Tarm Bakanlığımıza da —Türk boğaları adına— saygı ve şükranlarımızı sunarız...

Yalnız hayretimizi çeken bir nokta var:

Yerli boğalarımızın hasret ve sabırsızlıkla beklediği Hollandalı gelin adayları, Ankara ve İstanbul'daki çiftliklere, ahırlara dağıtılmış hemen...

Oysa... Bizim bildiğimiz kadarı ile Ankara ve İstanbul'da «Hayvan» üretimi pek fazla değil...

Daha çok oğu Anadolu çevresi meşgul oluyor hayvancılıkla... Ve oe en besili hayvanları bu taraflara yolluyor «ihtiyaca binaen»...

Zavallı Doğu!... Ve zavallı Doğunun zavallı boğaları!... Siz yine yerli ineklerle başbaşa kalacaksınız... Ve de hava alacaksınız...

PAZAR :

Enerji potansiyeli

Büyük trajlı gazetelerimizin birinde bir ilân:

— Enerjik kızlar aranıyor...

Yine aynı gazetenin bir başka sayfasında bir haber:

— Enerji sıkıntısı İstanbul'daki hayatı aksatacak...

Şimdi anlaşıldı meselenin durum vaziyeti!...

Hayat bu efendim, aksar mı hiç? Aksamaz tabii... Hemi de aksamaması lâzım, dii mi efendim?...

Eeee... Bir taraftan da enerji sıkıntısı hâd safhada...

Enerjik kızların enerjisinden başka sığınabileceğimiz «Enerji kayna. ğı» kaldı mı ki?...

Şemsi BELLİ

Halk eskiden odunu çeki ile alırdı, şimdi kilo ile alıyor. — Gazeteler —

— Usta, kes bakalım şu sobaya 250 gram odun!..

Canavar Yaratan doktor!..

Suavi Süalp

HAYATIN başdöndürücü pahalanmasından dolayı toplum içinde birçok kişilerin akıllarını yavaş yavaş yitirdikleri bir zamanda yaşadığımızı bilmemek için salak olmak lâzım. Çünkü pahalılık insan beyinleri üzerinde ekzonovik etkiler meydana getirmektedir.

İşte bu yolda tozutanlardan ve kendini profesör sanan biri, korkunç denilecek bir teşebbüse geçmişti... Profesör olmadığı halde bu ünvanı kendine takıştıran Tevfik Senai, Çamlıca'nın arkalarında, Bulgurlu köyü civarında, ıssız bir bahçe içinde tuttuğu evde melun veya menhus şeyler yapmaya çalışıyordu. Kendine göre insanlığa büyük bir hizmet yapacağını sanan bu herifin yanında sadece Memduh adında yetmişlik bir adamı vardı.

Aralık ayının iç donduran bir gecesinde, iki gölge evden çıkmış ve Ümraniye mezarlığına doğru sessizce yürümüşlerdi. Profesör Tevfik Senai ve adamı Memduh'tan ibaret olan bu iki pölgenin bir el arabasını da ittikleri bir hakikatti. Beş on dakika sonra mezarlığın kuytu karanlıklarına dalan iki herif, birer hayalet gibi, iki gün önce trafik kazasında ölen kamyon şoförü Haydar'ın mezarının başına geldiler. Senai Tevfik, genizden gelen bir sesle mırıldandı:

— Kazmaya başla Memduh. Ancak yarım saatimiz var. Cesedi bir an önce götürmeliyiz!

Memduh, yetmiş yaşından umulmayacak bir çeviklikle kazmayı kaptı ve kazmaya başladı. Kazmayı her vuruşunda taze toprak deşildi. Kürekle kabartılanları kenara attı. Birkaç dakika sonra tabutun tahtası göründü...

İki adam kapağı açıp cesedi çıkardılar. Arabaya koydular ve evin yolunu tuttular... O sırada bir köpek uğursuz gecenin karanlığını yırtarcasına uluyordu...

Ancak korku filmlerinde görülen bu dehşet verici sahnelerden sonra, profesör bozuntusu ve adamı eve geldiler. Arabayı arka kapıdan soktular:

— Kapıyı iyice kapa... Sonra yardım et de cesedi şu masaya yatıralım...

Şimdi şoför Haydar'ın cesedi kirli bir tahta masanın üstünde yatıyordu. Fakat gözlerimizi etrafta gezdirince olacakları tahmin ettik. Birtakım birbirinden acayip cam kavanozlar... fanuslar... borular... Kırmızı bir su kavanozların içinden cam borularda dolaşıyor ve altında gazocağı yanan bir küçük kazanın içinde fokurduyor...

İki adam bir müddet nefeslendiler... Tevfik Senai üstüne beyaz bir önlük giydi. Memduh da ceketini çıkararak kollarını sıvadı... İkisi de ellerini kenardaki muslukta sabunla yıkadılar. Sonra bol ispirto ile sterilize yaptılar. Lâstik eldivenleri geçirdiler. Tevfik Senai eline büyükçe bir ekmek bıçağı aldı:

— Önce midesini çıkaracağız. Sen pilli transistörle çalışan elektromideyi hazırla...

— Peki beyefendiciğim...

Bıçağın hızlı bir darbesi ve bir iki seri hareketten sonra Haydar'ın midesi profesörün elindeydi...

Memduh küçücük bir kibrit kutusu kadar olan bir âleti Tevfik Senai'ye uzattı:

— Buyrun mide hazır...

— Ver... Eğer bu adamı yaşatırsak bu mide ile büyük bir zafer kazanacağız. Çünkü yarattığımız bu insan hiçbir zaman acıkmayacak. Ne yemek, ne su istemiyecek...

Demek ki profesörün maksadı buydu... Hiç acıkmayacak bir adam yapmaya çalışıyordu... Elektronik mideyle yaşayacak olan bu adam fennin son harikası olabilirdi... Benim palavra attığımı sanıyorsunuz değil mi?... Fakat olaylar aynen böyle cereyan ediyordu. Tevfik Senai büyük bir çabukluk ve ustalıkla Haydar'ın midesine âleti taktı. Kasları ve sinirleri bağladı. Yemek borusunu iptal etti... Cesedin diğer organlarını bol sabunlu suyla yıkadı. Ölmeden önce gayet kuvvetli bir bünyeye sahip olan Haydar'ın maşallah iç organları daha sağlam ve tazeydi. Şimdi asıl mesele ertesi sabah yapılacak elektroşoktaydı...

Cesedi kendi haline bırakıp dışarıya çıktılar... Memduh, beyefendiye ağır bir kahve yaptı. Tevfik Senai kahvesinden keyifli bir yudum aldı:

— İnşallah okuduğum binlerce kitap ve ansiklopedi beni mahçup etmez. Yarın sabah ya herkesi birbirine katıp ismimizi altın harflerle yazacağız, yahut da mezarlıkları tâciz etmekten hapsi boylayacağız...

— Ağzınızdan yel alsın beyefendi. Ben sizin çok derin bir ilim adamı olduğunuza inanmasaydım, otuz senelik karımı bırakıp yanınıza gelmezdim...

— Eksik olma... Belki de yaptığımız saçmasapan bir şeydir. Fakat gayem için kimse saçma diyemez. Böyle bir adam düşün Memduh... Hiç karnı acıkmayacak... Canı ne börek, ne pirzola, ne ayran istemiyecek... Bunlardan milyonlarcasını fabrikasyon olarak hazırladığımızı düşün... O zaman pahalılık hapı yutacak... İnsanlar yemek yemek istemezse, hiç acıkmazsa, kasap, bakkal, fırıncı, manav ne halt eder?...

— Arada olan onlara olur beyefendi...

— Hayır bir şey olmaz. Çünkü onlar da acıkmayan insanlardan olacak. Yaptığımız mideler beş lira gibi ufak bir paraya çıkıyor. Herkes bu midelerden kullanabilir...

— Bir kere daha size olan hayranlığımı bildirmeme müsaade eder misiniz?...

— Daha etme... Sekiz saat sonra edersin... Hele şu Haydar'ı bir canlandıralım... Sonra önüne yemekleri sürelim. Bakalım ne gibi bir reaksiyon gösterecek...

— Ya canlanmazsa... Biliyorsunuz, iki gündür ölü...

— Aptal gibi konuşma... Doktor Frankeştayn'ın notları üzerine çalıştık... Canlanmaması için hiçbir sebep yok. Yalnız bir korkum var...

— Nedir beyefendi?...

— Şehir cereyanı... İstediğimiz voltajı tutturamazsak Haydar kılını bile oynatmaz.

— Haklısınız... Voltaj düşerse hapı yutarız...

— Neyse... İnşallah aksilik olmaz... Işığı kapa ve git yat... Sabah beni tam yedide uyandır...

— İyi geceler beyefendi. Çok çalıştınız. İyi bir uyku sizi yarına hazırlasın inşallah...

Memduh elektriği söndürerek çıktı... Profesör Tevfik Senai, bir müddet gözleri tavandan sarkan ababajurda, baktı.. baktı... Sonra uykuya daldı...

Horozların ilk ötüşleriyle uyanan Memduh, hemen kalktı. Kahvaltıyı hazırladı... Sonra beyefendinin kapısını vurdu:

— Uyanın beyefendi... Saat yedi...

Profesör Tevfik Senai giyinmiş olarak kapıda göründü:

— Kalktım bile... Hadi bir iki lokma atıştıralım ve aşağıya inelim... Şu işi yapmak için sabırsızlanıyorum. Bugün büyük bir zafer olacak bizim için...

İki kafadar alelacele kahvaltılarını ettiler. Sonra paldır küldür, heyecan ve telâşla aşağıya indiler. Haydar'ın cesedi akşamki durumda onları bekliyordu. Tevfik Senai son bir muayene yaptı:

— Güzel... Dikişler buz tutmuş... Biraz talk pudrası serp...

Memduh söyleneni yaptı. Profesör yüksek voltajı gösteren levyenin yanına geldi:

— Elektrodları hastanın kafatasına geçir...

— Geçirdim...

— Gronometreyi altmış dokuza ayarla...

— Ayarladım...

— Vibrasyonu aç...

— Açtım...

İkisinin de heyecandan dilleri kurumuştu. Bu çok tarihî bir andı. Tevfik Senai bir şeyler mırıldandı ve şalteri aşağı indirdi... İndirmesiyle birden laboratuarın içini mavi bir elektrik şeraresi doldurdu... Vınlama duyuldu... Kulaklara büyük zarar veren bu vınlama sıfıra doğru inmeye başladı... İkisi de gözlerini hastaya dikmişlerdi... Kuvvetli ceryan Haydar'ın bütün vücudunu hükmü altına aldı... Kaslar gerildi... Sinirler şokla kasıldı... Veee birden Haydar hop diye yattığı yerden kalktı...

— Başardık... Oldu... Mucize bu!...

Haydar, birbirine sarılmış ortada zıplayan iki adama baktı. Beynindeki gelişmeler içinde olanları ve olacakları çıkarmaya çalıştı. Elini midesine götürdü... Gözlerini dikmiş kendisine bakan Tevfik Senai ve Memduh'a dik dik baktı...

Profesör dilini zorla ağzında döndürerek sordu:

— Nasılsın?... Yiyecek bir şey ister misin Haydar?...

Haydar masadan kalktı. Tam bir canavar sesiyle güldü ve bağırdı:

— Tabii... Sizi yiyeceğim!...

O kadar kısa bir zamanda onların üstüne atıldı ve yedi ki, zamanını burada saniyelere bile sığdırmak mümkün değil... Maalesef elektronik mide ters çalışmış ve insanlığın başına bir canavar musallat olmuştu...

Şimdi Haydar'ın yakalanması için polis ekipleri seferber olmuştur. Dikkatli olun... Üstünde kahverengi elbise bulunan iri yarı birine kapıyı açmayın... Sizi de yer... Bizden söylemesi...

— Yeter be... Mecliste muhalefet, evde muhalefet!..

Yetkili Organlar

KENAN AKINCI

AS politikacı Şaban Has, günümüzün en politik politikacılarındandır.

Çocukluğunda daha belliydi başarılı bir politikacı olacağı. Bütün davranışlarında ve sözlerinde bunu gösteren belirtiler vardı. Örneğin, bir arkadaşı başka bir arkadaşını arıyordu da, geldi, Şaban'a sordu:

— Şaban, Ramazan'ı gördün mü?

— Gördüm...

— Nerede?

— Bilmem, hızlı hızlı geçti.

— Ne yana gitti?

O zaman Şaban:

— Şu yana gitti... der, kollarını göğsünde çaprazlayarak, sağ elinin işaret parmağıyla sol yönü, sol elinin işaret parmağıyla da sağı gösterirdi.

Orta öğretim çağlarında da sürdürdü politik gelişimini...

Arkadaşları arasında:

— Duydunuz mu?... Keşan'da gökten karyola yağmış! diye bir «sansasyonel haber» patlatıyor, arkadaşları konuya ciddiyetle eğildikleri zaman da:

— Ben öyle bir şey söylemedim. «Kar, yola yağmış» dedim. Kar dediğin dağa, bayıra yağar da yola yağmaz mı?... diyerek, kolaylıkla sözü çeviriyordu.

Öğretmenlik yaptı bir ara. O yıllarda da politik antrenmanlarına ara vermedi. Kızdığı tembel öğrencisine ağız dolusu:

— «Çalış!...» diye bağırıyor, «Baban gibi eşşek olma!» diye tamamlıyordu.

İltifatı oğlundan öğrenen baba; yel yepelek, yelken kürek; sap yeyip saman püskürerek; tozu dumana katarak geldiğinde de bütün şirinliğiyle sırıtıyor:

— Aaa, çok istirham ederim Hasan beyciğim!... Ben öyle bir şey demedim ve diyemem de. Size yanlış nakletmişler. Tam tersine, âciz takdirkârınız olarak mahduma dedim ki: «Çalış baban gibi!... Eşek olma!» dedim. Kelimesi kelimesine böyle dedim... diyerek, açık bıraktığı kapıdan tornistan ediyordu.

Birçok dalavereli işlere girip çıkarak, türlü dümenler çevirerek, stajını tamamladı.

Politik yeteneğinin verdiği sezgiyle, en uygun zamanı ve en uygun ortamı seçti, kendine en uygun partiden adaylığını koydu... Parlak bir başarı kazandı ve seçildi.

Partide de gösterdi kendisini. Partisi adına o konuşuyordu artık...

Kısa zamanda görevinin inceliklerini kavradı. Hele demokratik pozlarda görünmeyi sağlayan o sihirli sözleri hemen doladı diline:

«— Partimizin yetkili organları vardır. Yetkili organlarımıza danışmadan bir şey söyleyemem...»

Bu sözleri kullanarak demokrasi aslanı görünmek için en ufak fırsatları bile kaçırmamaya çalışıyordu.

— Beyefendi, kurulacak hükûmette sizin de görev alacağınız söyleniyor...

— Bu konuda bir şey söyleyemem. Mesele yetkili organlarımıza götürülür, onlar uygun görürlerse...

— Beyefendi, koalisyonu sizin kuracağınız söyleniyor?...

— Bu konuda konuşmaya mezun değilim. Yetkili organlarımız karar verirlerse...

— Efendim, ekonomik durumu nasıl görüyorsunuz?

— Ben şöyle ya da böyle bir görüş öne süremem. Partimiz yetkili organları...

— Şaban bey, ıspanağın kilosu beş liraymış. Bu konuda?...

— Yetkili organlarımıza danışmadan bir şey diyemem...

Doğuştan politik yeteneği olduğundan, bu sözü herkesten çok benimsemiş, bir ceket ya da bir şapka gibi uydurmuştu kendisine. Kimi kez yanlış durumlarda da kaçırıyordu ağzından:

— Beyefendi saatiniz kaç acaba?

— Yetkili organlarımız... Pardon... Sekizi çeyrek geçiyor.

— Şaban bey, nasılsınız?

— Partimiz yetkili... Ha.. teşekkür ederim efendim.

Sanırsınız ki adam parti yetkili organlarına danışmadan tuvalete gitmez.

Bir sevgilisi vardı Şaban Has'ın. Şaban kadını çok seviyordu ama kadın ona yüz vermiyordu. O yüzden evlenmemişti.

Şaban politikada başarı gösterdiğinden piyasası yükselince, kadın bir gün kendiliğinden çıkageldi. Bir yerlere gittiler, bir şeyler yediler içtiler; kısa zamanda kaynaştılar. Arada hep politikadan söz ediyordu Şaban. Kadın işi en sonuna vardırmak için:

— Sen bırak şimdi politikayı falan da, gel biz içerde kendi koalisyonumuzu kuralım.

Politik durumuna zarar getirecek bir skandaldan korkan Şaban Has, daha ileri gitmekten çekinerek:

— Yetkili organlarımız... diyecek oldu.

— Orasını düşünme, dedi kadın. Yetkili organlarımız hallederler o işi.

Sonunda Şaban «He» dedi bu işe.

Fakat ne yazık ki Şaban'ın yetkili organları bu konuda hiç de yetkili değillerdi!...

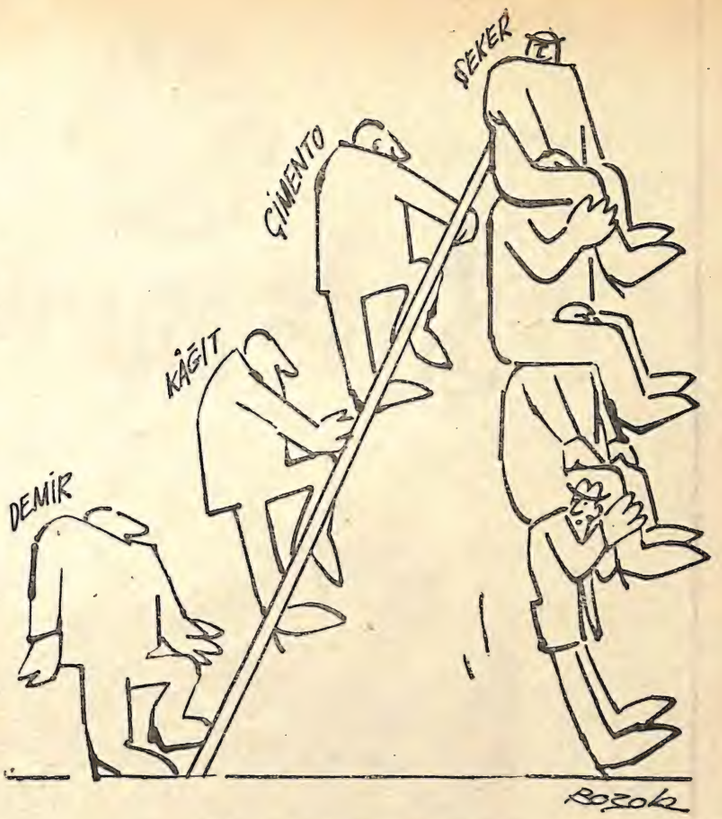

— Yeni zamlar sırada bekliyor. —

AŞORTİ RAZİYE

İŞ BANKASI ŞÖLENİ
1 çekilişte 20 milyon

İş Bankası Şöleni

BİR ÇEKİLİŞTE 20 MİLYON

Türkiye İş Bankası, 33 090 talihliye yalnız bir çekilişte 20 Milyon lira tutarında para ikramiyeleri dağıtıyor. Bu güzel fırsattan yararlanmak için tasarruflarınızı 31 Aralık akşamına kadar İş Bankasında toplayınız.

65 ADET
100.000 LİRA

75 ADET
25.000 LİRA

99 adet 1000 lira
2900 adet 1000 liralık tahvil
ve 29 951 talihliye çeşitli para ikramiyeleri

TÜRKİYE İŞ BANKASI *paranızın... istikbalinizin emniyetidir*

(Yeni Ajans: 3734 — 201)

Sizin ♥ için

— Öf be... Ne geveze adammış!..
(Seçkin TEMUR)

İŞYOK!

Bir kış gecesi köy odasında konuşuyorduk. Aniden içeri komşu köyden iki kişi girdi. Soğuktan âdeta donmuşlardı. Sobanın başına üşüştüler. Gelenlerden daha genç olanı:

— Cennette ataş varmıyiki lan? dedi.

Yaşlı olanı bilgiç bilgiç karşılık verdi:

— Ula get işine. Cennette ataş olu mu?... Ataş cehennemde va...

Öbürü umutsuz, kafasını iki yana sallayarak:

— Disene ki bubalık orda da işyok...

Ömer SUNGUR
Gürmer Köyü Öğretmeni
Yapraklı/ÇANKIRI

SPİKERE TAVSİYE

Radyodan spiker haberleri okuyor, biz de evcek dinliyoruz. O sırada spiker yurdumuzda yangın çıkan ormanları saymaya başladı. Dinliyoruz, dinliyoruz bitmiyor. Canı sıkılan anneannem birden:

— Bırak kuzum yangın çıkan yerleri, çıkmayan yerleri say da haberleri hemen bitirive! dedi.

Sermet SOMUNKIRAN
Tepegöz Yol Sokak Öz Apt. Daire: 5
Çiftehavuzlar/Göztepe

O NASIL SULAR?

Karı koca bir yaz akşamı, köyden yirmi dakika uzaklıktaki tarlalarına sebze sulamak için giderler. Kocası biraz sonra karısına:

— Sen köye git, ben sular gelirim, der.

Karısı da pekiyi diyerek köyün yolunu tutar. Biraz yürüdükten sonra gökyüzüne bakar ve Ay'ın da kendisi ile yürüdüğünü görür ve sevinir.

Nihayet eve varınca hemen pencereye koşar, bakar ki Ay olduğu yerde duruyor. O zaman Ay'a:

— Sağol, beni getirdin ama kocam tarlayı karanlıkta nasıl sular? Bir zahmet tarlaya git de karanlıkta kalmasın... demez mi!

Seyit Ali ÇAKMAK
PTT. Müdürü
Doğanhisar/KONYA

BİR TAŞLA İKİ KUŞ

— Baba sen her zaman, «Benim bilmediğim bilmece yok» derdin.

— Evet övünmek gibi olmasın.

— Öyleyse sana bir bilmece soracağım. Bilmezsen bu karnede getirdiğim zayıflara göz yumacaksın. Söz mü?...

— Peki, sor bakalım...

— O halde bil bakalım... Kedi yavrusu neden gözü kapalı doğar?

Çocuğun babası biraz düşünür sonra:

— Bilemiyeceğim galiba oğlum. Sen söyle bakalım?

— Aç gözlü olmasın diye... İddiayı kazandım. Karnede gelecek zayıflara kızmayacaksın. Söz verdin. Sakın unutma...

Erdal KARASU
Gürün Lisesi 6-Fen. No: 1057
GÜRÜN

— Bu dansı bana lûtfeder misiniz?!.
(Selçuk BAŞER — Burdur)

ERKEKSEN BAK!

Pencerelerimiz karşı karşıya
Ama yürek ister bakmaya.
Bir anası var
Dillere destan
Kızcağıza nefes aldırmıyor,
Camdan.
Bir kalbimiz var
Yanyana,
Şanssız kız sevgiden yana.
Bir âbisi var
Kızın gözünü oyacak
Belki kız onun yüzünden
Evde kalacak.
Değil anası, âbisi
Tüm olmazlar yıkılacak
Kız en sonunda
Benim olacak.

YAŞAR BERBEROĞLU
Rıhtım Cad. Velialemdar han
Karaköy/İSTANBUL

— Enerji sorunu, mum ışığında tartışıldı. —
(Mehmet ASLAN — Uşak)

GENÇ TRAFİKÇİ

Polis komiseri, yaya olarak görevli genç bir trafik memuruna göreceği vazifeyi anlatır. Ve kavrayıp kavramadığını anlamak için kendisinden görevini izah etmesini ister.

— Çok hızlı giden vasıtaları durdururum ve şoförlere süratli gitmenin çok tehlikeli olduğunu söylerim... diye cevap verir genç memur.

— Çok güzel. Pekiyi eğer senin ikazına rağmen durmayanlar olursa ne yaparsın?

— O zaman onları merkeze götürürüm!...

Selçuk KULAKSIZ

BEKÂRLIK

Öğretmenlik yaşamını anlatan edebiyat öğretmenimiz sözünün bir yerinde:

— Tam dört yıl bekâr yaşadım... dedi.

Bunun üzerine sınıfımızın şakacısı Muhittin:

— Sizinki de birşey mi efendim, dedi. Ben tam onaltı yıldır bekârım.

NOT: Arkadaşımız 1957 doğumludur.

Hüseyin DENİZ
İlköğretmen Okulu öğrencisi
Akşehir/KONYA

YEŞİL ATKILI

Hanım kızlarımızdan birisi, ana caddede yavaş yavaş yürüyerek temiz hava almaya çalışıyordu. Boynunda yeşil (ama bağıran cinsinden) bir atkı vardı. Biz de tesadüfen arkasından yürüyoruz arkadaşımla. Bu arada iki delikanlı, hanım kızımıza musallat oldu.

Gençlerden biri:

— Üüüf be yeşile de bayılırım haaa! dedi.

Hanım kızımız şöyle bir arkaya döndü ve beğenmemiş gibi bir davranışla tekrar yürümesine devam etti.

Delikanlı biraz sonra tekrar:

— Üfff anam... dedi. Bu yeşili alacaksın kardeşim... Hah hah haa!...

Sonunda kızcağız dayanamadı. Arkasındaki gençlere dönerek:

— Affedersiniz, madem ki bu kadar yeşili çok seviyorsunuz, annenize söyleyin sizi çayır'a salıversin, dedi ve yürüdü.

Bu söz karşısında gençler yönlerini değiştiriverdiler.

Alp ARPAD
Cemil Topuzlu Cad. No: 2/2
Kızıltoprak/İSUANBUL

— Bu gece ne yapacağım?...
(Hüseyin YAZGAÇ)

MEMURUN TÜRKÜSÜ

Ayhaşı gelince artar sevincim
Cız eder yüreğim ortalarında
Ne akıl kalır da ne de bilincim
Hele hele bir de sonlarında.

İki üçtür derken borç bini aştı
Buna benden de çok maaşım şaştı
Bilmeliydik oğlum sonumuz yaştı
Dost aradık biz el aralarında.

Alıştık bir kere parasızlığa
Bu yolda başvurduk biz arsızlığa
Boyunu eğdikçe vefasızlığa
O düşman arattı vurmalarında.

Yutarız kazığı hap diye diye
Sormaz olduk ama şifa ne diye
Sermaye böyle yüklenir kediye
Gırtlağın bu en son boğumlarında.

Bu onadır şu da buna derken biz
Ayın onunda tarzan kesiliriz
Eller gibi sağda solda değiliz
Takozladık biz geçim yollarında.

M. EKREM ÇEKER
Evren Ticaret Bürosu. Hendek/SAKARYA

(İlâncılık: 3554 — 199)

Akbaba

• Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası •

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 150 kuruş. Eksik sayılarınızı 150 kuruşluk posta pulu göndermek suretiyle idarehanemizden isteyebilirsiniz.

(Basım: 20166 - A - 60093 — 198)

Adlarımız... Soyadlarımız...

ERHAN TİĞLİ

— 20 —

VİCDAN: Kişinin kendi niyet ve eylemlerini ahlâk bakımından iyi ya da kötü bulması, bulunç, duyma, dalma, inanç anlamlarına gelen Arapça kadın ve erkek adıdır. Koymayın bu adı. Şimdi onun sesini dinleyen yok!...

VUSLAT: Sevenin sevdiğine kavuşması. Arapça bir addır.

«Sıhhat sonu dert olmasa, vuslat sonu hicran»
(Ruhi)

VÜS'AT: Genişlik, bolluk, fırsat anlamına gelen Arapça bir erkek adıdır.

VOLKAN: Yanardağ anlamına gelen bir erkek adıdır.

YAKUP: Oğlu Yusuf'un başına gelenler yüzünden çok üzülen, ağlarken gözleri kör olan bir peygamberdir. Edebiyatta üzüntü, kaygı sembolüdür. Erkek adıdır.

YAKUT: Genellikle kırmızı olan değerli bir süs eşyasıdır. Şarap ve güzelin dudağı divan edebiyatında bu adla anılırdı.

«Köyden şehre gelse bir Türkün kızı
İnci yakut ister mercan beğenmez»
(Kazak Abdal)

YAVUZ: Pek sert, yaman, kıyak anlamına gelen bir erkek adıdır.

«Yavuz geliyo Yavuz
Suları yara yara
Kız ben seni alacam
Başını vura vura.»

YAŞAR: Çocuğumuz yaşasın diye kor çocuklarına analar babalar, bu adı onlara. Ama ev bark sahibi olunca, her gün bin defa ölürler, Yaşar'lar çarşıda, pazarda...

«Ümidi yelken gibi açarak bir gemiye
Sonsuz mesafelere doğru açılsam diye
Bir güzel gün, bir sükûn, bir bahar bekliyorum»
(Yaşar Nabi Nayır)

YAHYA: Anlamını bilenlerce, çocuğumuz yaşasın dileğiyle konan bir addır. Ünlü adı: Yahya Kemal.

YILDIZ: Gökyüzünde görülen ışıklı cisimlerden her birinin adı. Kadın adı olarak geçer.

Eskimiş film yıldızlarını kırpıp kırpıp sarkıcı yaparlar bizde...

«Gökte yıldız yüzaltmış
Kasların kalem çatmış
İnsanoğlunu topraktan
Seni nurdan yaratmış»

YILDIRIM: Buluttan buluta ya da yere elektrik boşanması. Erkek adı olarak kullanılır. Etliye sütlüye karışmayan rahat eder. Karışan yıldırımları üstüne çeker...

YILMAZ: Çocuğumuz yılmasın diye bu adı koymuşlardır analar babalar. Ama ilk başta, «Öcü var, döverim ha» diyerek kendileri yıldırmışlardır çocuklarını...

YİĞİT: Güçlü ve yürekli anlamına gelen Türkçe bir addır. Erkeklere konur.

«Kıldan köprü yaratmışsın
Gelsin kullar geçsin deyu
Hele biz şöyle duralım
Yiğit isen geç a Tanrı»
(Kaygusuz Abdal)

YONCA: Bir çayır bitkisidir. Kadın adı olarak da kullanıldığı görülür. «Ölme eşeğim, ölme, yoncalar bitecek» diye bir söz vardır.

«Evlerinin önü yonca
Yonca bitmiş dam bovunca
Al beni koynunda sakla
Aman aman dayanamam.»

YUSUF: Güzellik sembolü bir addır. Yusuf ile Zeliha adlı öykü ünlüdür. Anlamı: Genç.

«Mavidir mavuştura
Yel vura savuştura
Yusuf Züleyha gibi
Hak bizi kavuştura.»

YÜCE: Yüksek. Öztürkçe bir addır. Erkek ve kadın adı olarak kullanılabilir. Bu adın dilek ifade eden «YÜCEL» biçimi de vardır.

YÜKSEL: Yukardaki adın bir başka türlüsüdür. Çocuğumuz bizim gibi cüce kalmasın diyen anneler babalar bu adı koyarlar çocuklarına. Çünkü bilirler ki, şairin dediği gibi:

«Yüksel ki verin bu yer değildir
Dünyaya geliş hüner değildir»

ZAFER: Birçok emekler ve tehlikeli uğraşmalar sonucu ulaşılan sonuç, utku, üstün gelme anlamına gelen bir erkek adıdır. Arapçadır. Bizde bütün galibiyetler zafer, yenilgiler hezimet sayıldığı için tam bize lâyık bir addır bu.

ZAHİD, ZAHİDE: Din emirlerine aşırı bağlı, bütün düşüncesi bu emirlerin yerine getirilmesi olan kişi, ham sofu demektir. Mutasavvıflarca böyle kişiler sevilmez, bunlarla alay edilir. Nedim, şöyle seslenir bir zahid'e:

«Güzel sevmekte zahid müşkilin var ise bizden sor
Bizim ol fende çok tahkikimiz itkanımız vardır.»

ZAİM: Zaamet sahibi, kefil anlamına gelen eski ve Arapça bir addır. Ne demişler, boş vaktin çoksa

Cumhuriyet döneminde

TÜRK MİZAHI

Hazırlayan: AZİZ NESİN

Cumhuriyet dönemindeki en önemli 55 mizah yazarının hayatları, sanatları üzerine yorumlar ve seçilmiş en güzel mizahî eserleri... 70 ünlü yazar 55 mizah yazarını anlatıyor.

Bu eser, AKBABA'nın CUMHURİYETİMİZİN 50. YILDÖNÜMÜ ARMAĞANIDIR.

5 renkli ofset kapak, 480 sayfa, fiatı 30 lira.

BÜTÜN KİTAPÇILARDA

Genel dağıtım: BATEŞ

şahit, paran çoksa kefil ol. İşin yoksa bu adı koy çocuğuna...

ZATİ: Kişilik, özlük, özel anlamına gelen Arapça bir erkek adıdır.

«Yoluna cânâ revan etsem gerek canım dedim
Yüzüme bin hışam ile baktı dedi canın mı var»
(Zati)

ZEHRA: Yüzü pek parlak olan anlamına gelen Arapça bir kadın adıdır Hazreti Muhammed'in kızı Fatma'nın lâkabıdır.

AYAĞA DÜŞEN ŞİİR YAHUT LOSTRA SALONU

Ayağa mı düştü şiir
Ayak türabım olayım
Lostra Osman
Parlat şu kunduraları

Akşama randevum var
Boyasız kundurayla randevuya gidilmez
Dost başa
Düşman ayağa bakar iki gözüm
Parlat şu kunduraları

Boyacılık da bir cins şairlik
Şairlik de bir çeşit boyacılık
Sen boya
Ben boyayım
Lostra Osman
Allahesen
Parlat şu kunduraları

Varsın altı patlak olsun
Varsın üçüncü pençe de kopsun.
Senin nene gerek
Vur cilâyı
Ayna gibi olmazsa para yok.
Avak türabın olayım Osman
Parlat şu kunduraları

Sen parlat
Ben parlatayım
Varsın desinler be kuzum
Ayağa düştü şiir
Osman nur olsun ellerin
Parlat şu kunduraları
(Mümtaz Zeki Taşkın)

ZEYNEP: Anadolu'da, şarkılarda, türkülerde çok rastlanan bir kadın adıdır. Süs anlamına gelen Zeyn ile su anlamına gelen Ab'ın birleşmesinden meydana gelen, değerli taş anlamını kapsayan bir addır.

ZEYNEBİME ŞİİRLER

İçli mi içli, derin mi derin
Dipsiz kuyu gibi kalpleri vardı
Eski sevgililerin
Şehzadeler öperdi eteklerimizi
Hatırlar mısın, her masal avutur
Her şarkı ağlatırdı bizi?

Yedi cücelerden, parmak çocuklardan dostumuz vardı
Umitler, hayâller, arzular
Kelebek kanatlarında yaşardı

Büyük mü büyük, sonsuz mu sonsuz
Tırmandığımız dallarda kalmış
Zeynep
Çocukluğumuz.
(Jülide Gülizar)

(Devamı var)

(Benson Reklâm: 29 — 200)

İş bilenin...

Maliyetinden çok ucuza saat sattığını iddia eden saatçi, oldukça zengindi. Bir arkadaşı:

— Anlamıyorum, dedi, saatleri hem maliyetinden ucuza satıyorsun, hem de durumun yerinde. Nasıl oluyor bu?

— Nasıl mı oluyor? diye saatçi cevap verdi. Müşterilerimin satın aldıkları saatleri tamir ede ede para kazanıyorum.

Adsız kız

Barda oturmuş içiyordu. Kapıdan çok güzel bir kızın girdiğini görünce, barmene:

— Bu güzel kızın adı ne? diye sordu.

Barmen gülümseyerek:

— Onun adı yoktur efendim, dedi. Ona ihtiyacınız olunca «Hişt» diye sesleniniz, hemen yanınıza gelir!...

Yazısız

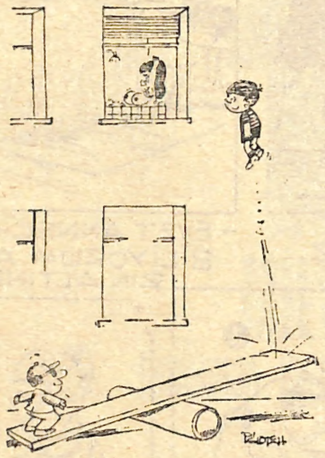

Yazısız

Zamana göre

Baba, okuldan bir mükâfatla eve dönen oğluna:

— Geçen sene dört mükâfat aldığın halde bu sene neden bir? diye sordu.

— Gün geçtikçe her şeyin değerinin arttığını söyleyen sen değil misin baba?...

Sinir hastası

Sinir buhranları geçiren bir kadın, oğluyla birlikte doktora gitmişti.

— Bu haller yalnızlıktan başınıza geliyor, dedi doktor. Evleniniz.

Oğlu atıldı:

— Aman doktor, altmışbeş yaşından sonra mı?...

Kadın asabi asabi bağırdı:

— Sen sus, doktordan daha iyi mi bileceksin?...

İşsizlik!

Paris'te karşılaştılar.

— O! diye bağırdı biri. Valley kasabasının doktoru... Nasılsınız?...

— İyiyim.

— Valley'i terkettiğinizi duydum. Doğru mu?

— Evet.

— Muayenehaneniz çok iyi işliyordu. Neden kapattınız?...

Doktor içini çekerek:

— Öyleydi, diye mırıldandı. Ama ne yazık ki Valley'de kimse kalmadı. Hepsi birer birer öldüler.

Gönül meselesi

Doktor, müşterisi olan ve kalbinden şikâyet eden kadına:

— Hiç üzülmeyiniz madam, dedi. Kalbiniz sapasağlam. Bu kalbe sahip olmak için neler verirm, neler...

Kadın mahçup bir şekilde gülümseyerek:

— Çok teşekkür ederim, diye cevap verdi. Neyse ki evli değilim...

Olur şey değil!

Bir adamın oldukça havaî bir eşi vardı. Bir gün bir arkadaşına:

— Ne kadar fevkalâde bir şey değil mi! dedi. Oğlum büyüdükçe bana daha çok benziyor...

— Doğru ve gerçekten de inanılacak şey değil! diye arkadaşı mırıldandı.

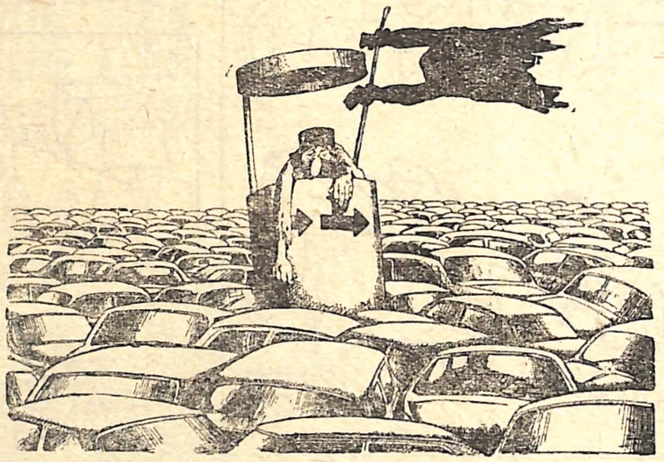

Yazısız

Kör dilenci

Çocuk, kör bir dilenciye para verdikten sonra babasının yanına döndü.

— Ona para verirken bereni çıkarabilirdin, dedi babası. Herkese karşı terbiyeli davranmak gerek.

— Ama baba, kördü o...

— Ya değilse, para toplamak için yapıyorsa?...

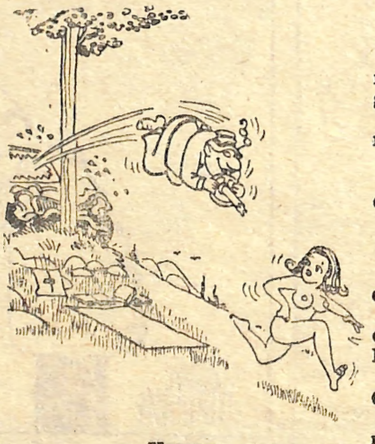

Yazısız

Çıplak dansöz

Güzel ve çıplak dansöz, çapkın bir hayranına:

— Ne kadar garip, dedi, erkeklerin bir kısmı sadece yüzüme, bir kısmı da sadece ayaklarıma bakıyorlar.

Çapkın adam cevabı yapıştırdı:

— Bense, bakışlarımı orta yerde tutmayı tercih ederim.

Heyhat!

Gece, karanlık yolda bir saldırıya uğrayan yaşlı kızı karakola getirmişlerdi. Komiser:

— Size saldıranı tanıyabildiniz mi? diye sordu.

Yaşlı kız içini çekerek:

— Nerede bende o talih! diye cevap verdi.

At

Bir kadın, doktoruna telefon ederek:

— Doktor, bir jokey olan kocam şimdi kendini at sanıyor. Ne yapayım?

— Ruhi bir bozulmadır bu. Geliniz görüşelim.

— Tamam doktor Şimdi üstüne semerini vurup, dört nala gelirim.

Dünya karikatürleri

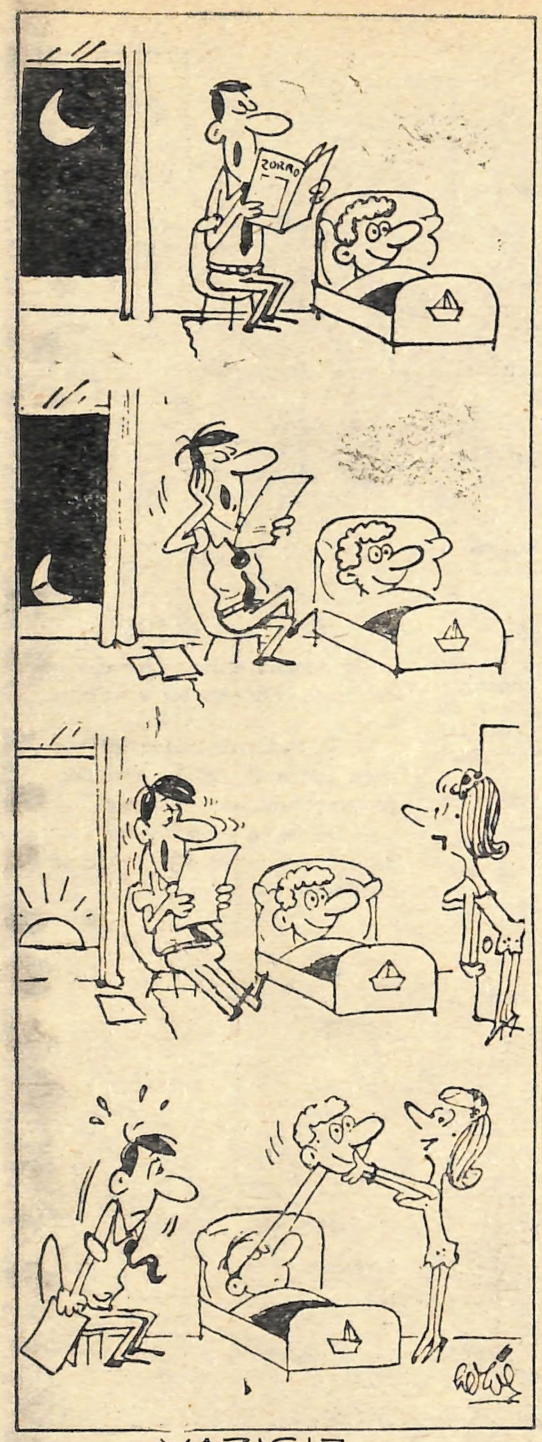

YAZISIZ

YAZISIZ

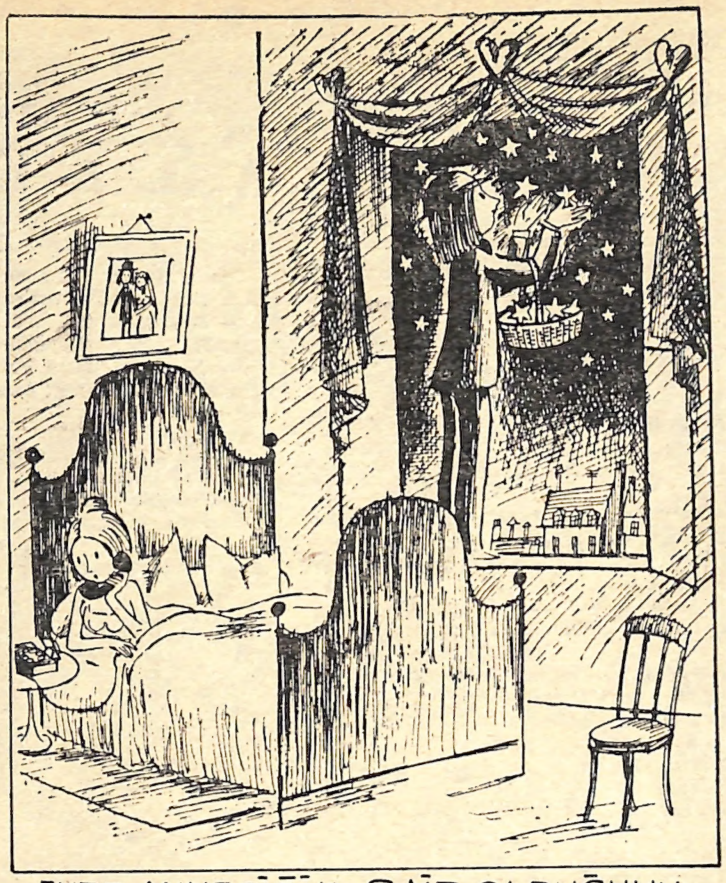

-EVET ANNECİĞİM, ŞAİR OLDUĞUNU BİLİYORUM AMA İLLE DE YILDIZLARIN ALTINDA SEVİŞMEK ŞART MI?..

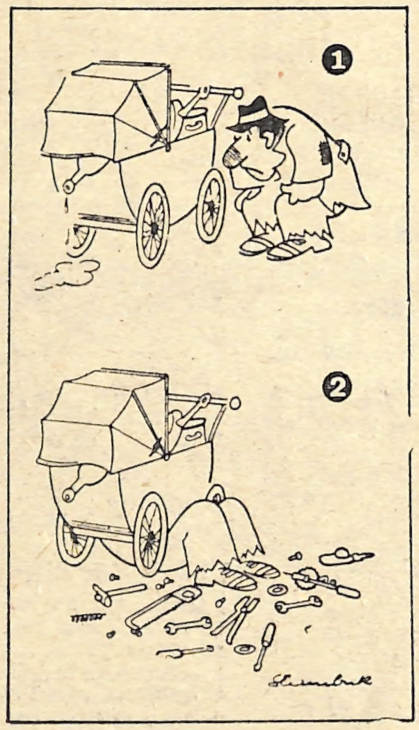

YAZISIZ

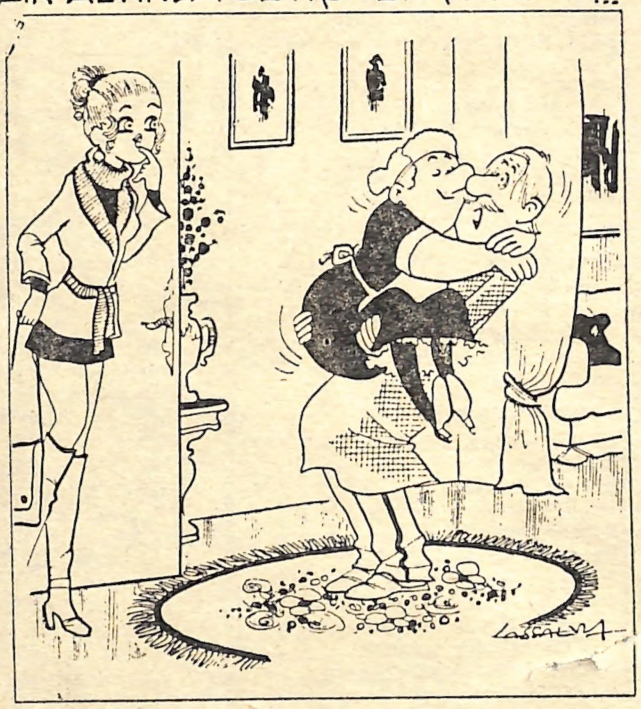

-DUR YAHU! "KUCAĞIMA GEL YAVRUM" DEDİMSE SANA DEMEDİM!..

YAZISIZ

-APANDİSİTİNİ HANGİSİNİN AMELİYAT EDECEĞİNİ TARTIŞIYORLAR!..

SERVET MÜJDESİ

BÜYÜK YIL SONU ÇEKİLİŞİNDE

11

MİLYON LİRA

TUTARINDA PARA ve TAHVİL İKRAMİYESİ

AKBANK

(Ak. — 202)

Akbaba

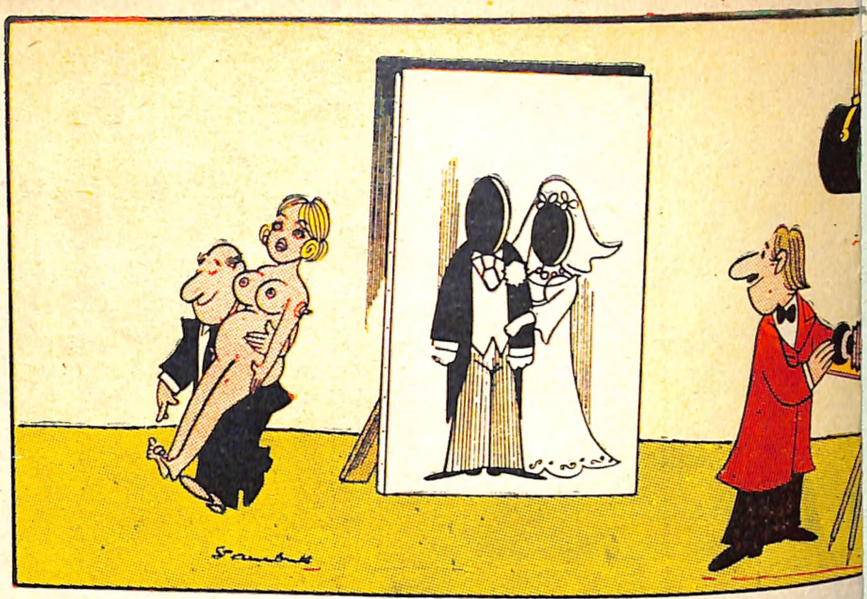

YAZISIZ

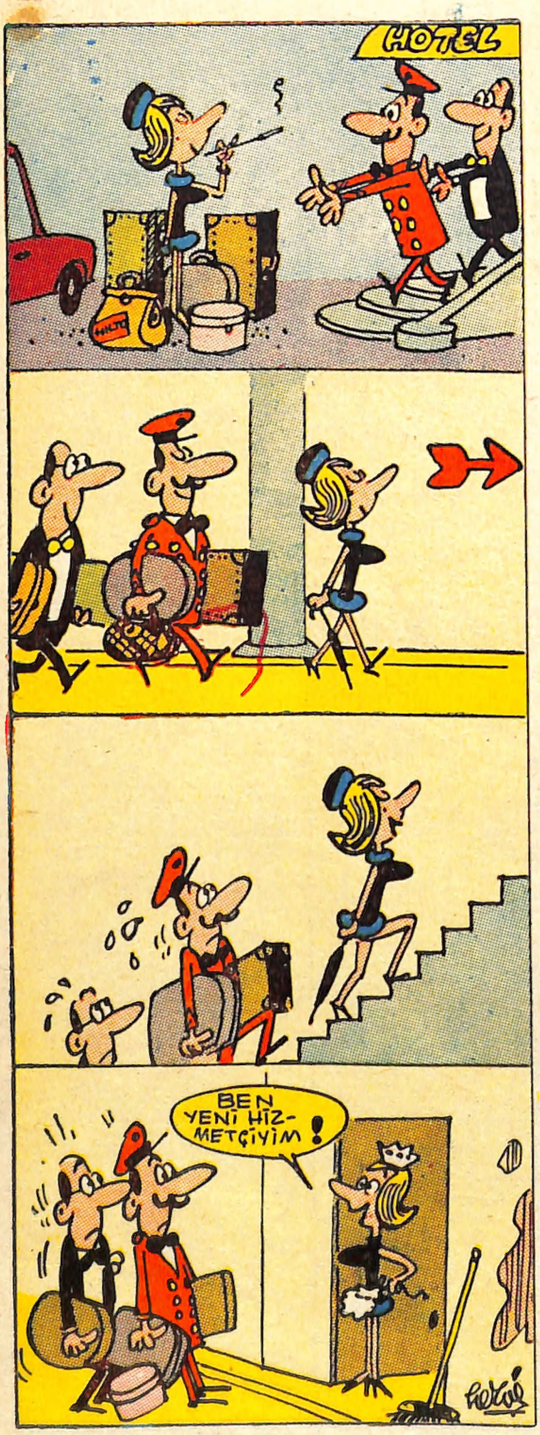

YAZISIZ

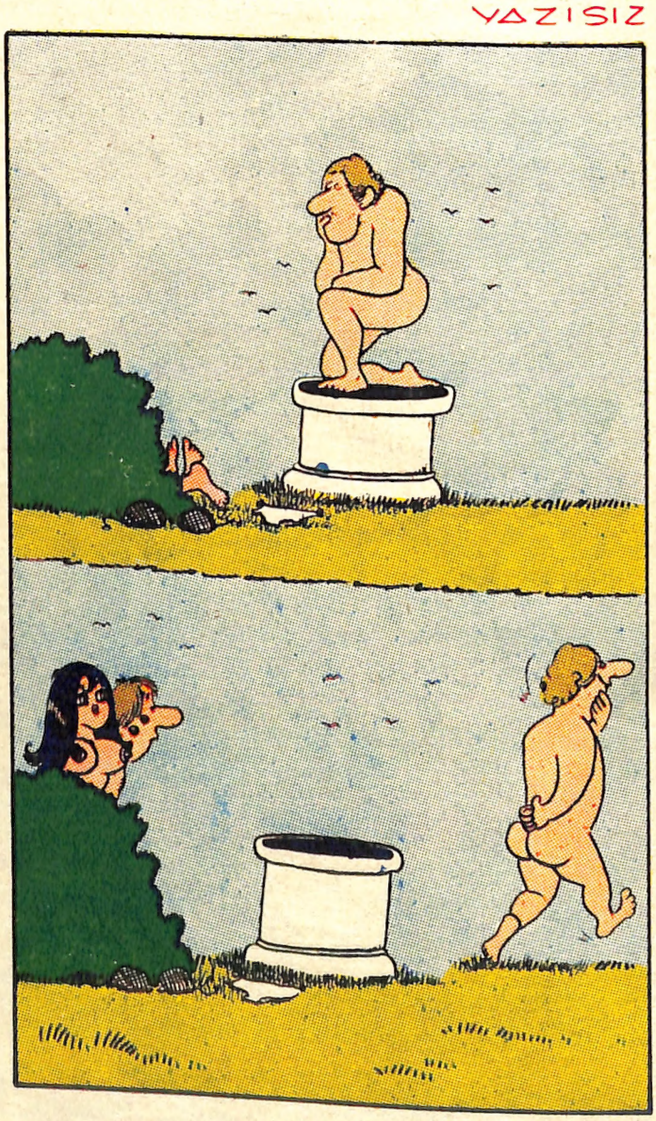

YAZISIZ

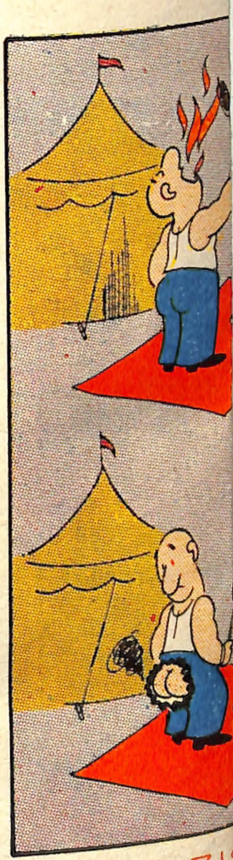

YAZI

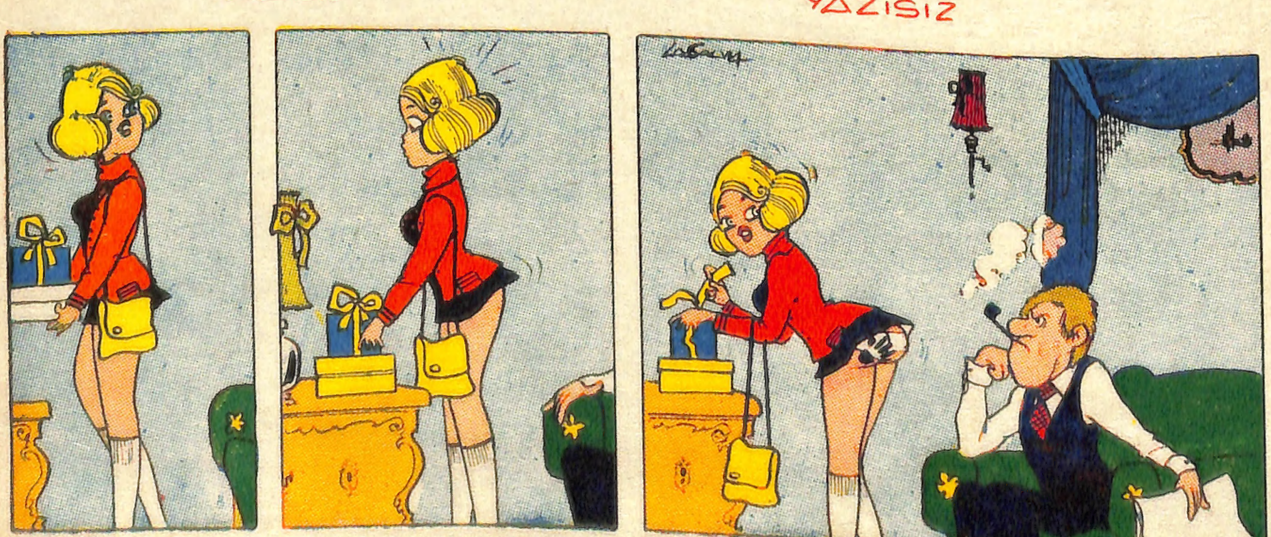

- POSTANEYE GİTTİM
- SONRA DA GARAJA UĞRADIM
- AMA, GARAJA UĞRADIĞIMI NEREDEN ANLADIN?